

HOOFDSTAD

6e JAARGANG - NUMMER 7
2 MAART 1940

IN DIT NUMMER OVER:
FINLAND

Maarschalk Mannerheim, Finlands Bevrijder.

GOUDLAND

6e JAARGANG NUMMER 7

Redactie:
RECTOR: J. VAN BESOUW
Leuvenaarstraat 178 - Breda

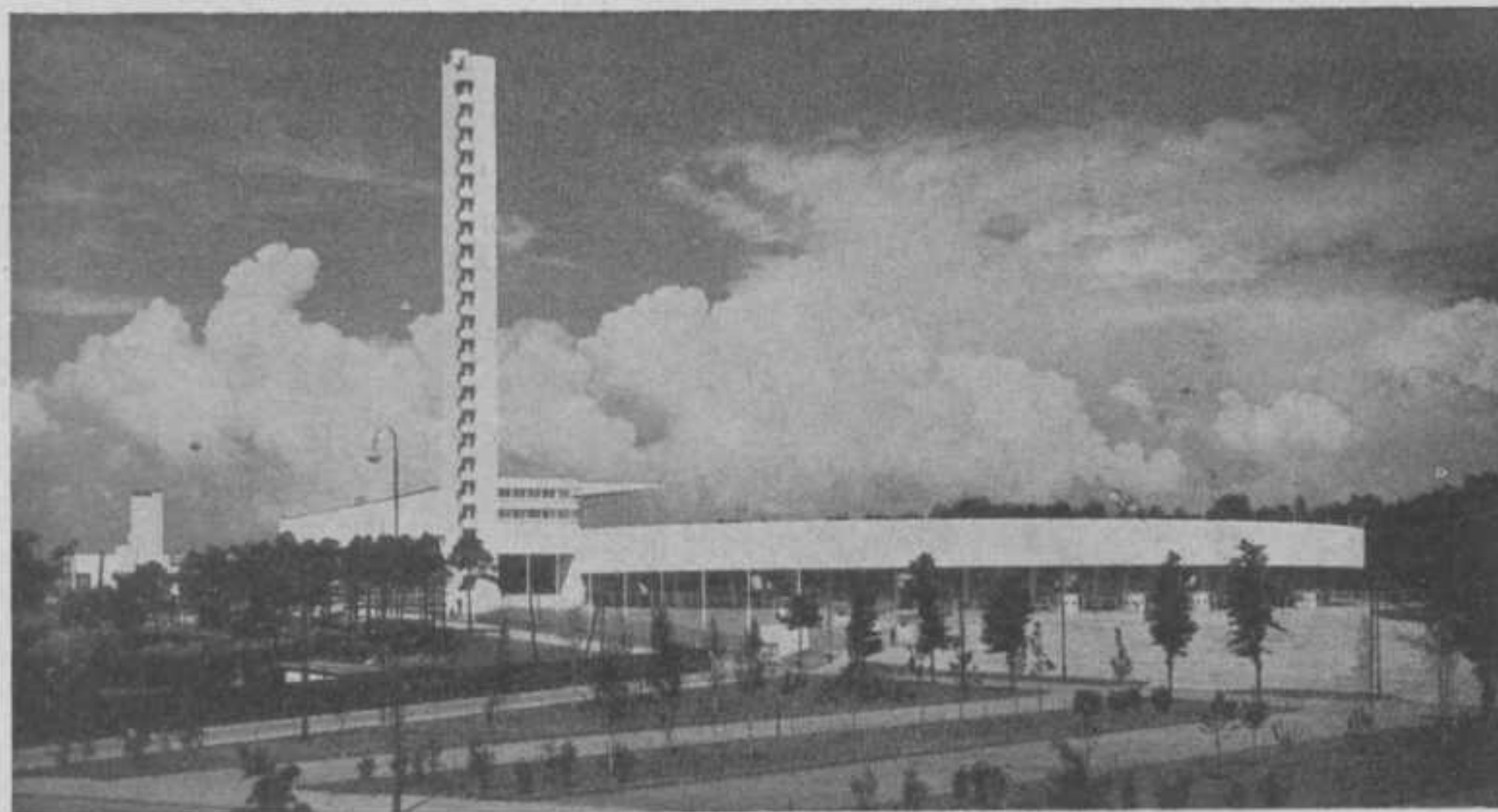
Administratie:
Interdioc. Hoofdkwartier
2e van den Boschstraat 46
Den Haag - Postrek. 247676

Hoe het ook zij,
WIN er één bij!

Giro
„GOUDLAND”
24.76.76

S - U - O - M - I

HET LAND DER DUIZEND MEREN

Olympisch Stadion van Helsinki.

FINLAND, of Suomi, zoals de Finnen zelf hun land noemen, staat wel bijzonder in de wereldbelangstelling. Wie is er niet vol bewondering voor de heldenmoed, die de Finnen aan de dag leggen in deze strijd, die ze moeten voeren tegen een overweldiger, die vijftigmaal sterker is? Algemeen is het medeleven met dit kleine volk. We hopen van harte, dat de hulp, die van vele kanten wordt geboden, niet te laat gekomen is.

Onze verkenneren zullen wellicht graag iets meer van Finland horen en daarom wijden we enkele bladzijden aan dit volk, dat in veel opzichten met ons overeenkomt, in andere zozeer verschilt.

Vanwege de geringe bevolking van Finland — ongeveer vier miljoen — denkt men soms, dat het een klein land is. Maar dat is het niet. Het heeft een oppervlakte van 388.217 vierk. kilometer, Nederland 34.223 K.M.² waaruit dus blijkt, dat het

meer dan tienmaal zo groot is als ons land. De vier miljoen Finnen hebben dan ook best de ruimte; op iedere vierk. kilometer wonen er maar goed negen Finnen, terwijl op diezelfde oppervlakte bij ons 286 Nederlanders opeenzitten. Het dunst en het dichtst bevolkte land van Europa!

Afgezien van deze tegenstelling hebben de landen een grote overeenkomst, het zijn alle twee echte waterlanden. Is Nederland omgeven en doorstroomd door het water, in Finland liggen de duizenden meren in het land verspreid. Sommigen schrijven van 60 duizend meren, anderen hebben er maar 'n goede 30 duizend geteld. Het verschil komt wellicht, doordat het vaak niet uit te maken is, of men met een groot meer te doen heeft of met verschillende kleinere die in elkaar vloeien. Tezamen bezitten deze meren een oppervlakte van 44.852 vierk. Kilometer, heel wat meer dus dan de oppervlakte van ons land. Voor de inpoldering van

de Zuiderzee was deze visjesvijver 3538 vierk. Kilometer; het Ladogameer, waarover zoveel te doen is in de tegenwoordige oorlog, heeft een oppervlakte van 18.150 vierk. Kilometer. Maar het water daarvan moeten de Finnen met hun Russische buurlui delen. Het meer is het grootste zoetwatermeer van Europa, het is 223 meter diep en is 210 K.M. lang en 130 K.M. breed.

De Finse meren vormen die eigen schoonheid van Finland, te dromen als ze liggen tussen de bosrijke boorden. Ze zorgen, dat Finland een vochtig klimaat heeft en vormen in de zomer de prachtige stapelwolken, die wij ook hier kennen. Een Finse verkennersleider zeide me eens: „In Finland is alles mooi. Zelfs de wolken zijn er prachtig!”

Toch liggen de meren niet allen stil en onbewegelijk in het landschap, nee, Finland is werkelijk het land waar de meren bruisen. Niet minder dan 1400 stroomversnellingen en watervallen telt men er. En de Finnen hebben er een handig gebruik van gemaakt. De kracht, die deze stromende watermassa's ontwikkelen bedraagt minstens een drie miljoen P.K. en wanneer de sneeuw gaat smelten loopt ze op tot het viervoudige, en deze kracht benutten ze om hun machines in beweging te brengen en hun houtzagerijen, ze levert hen de elektrische stroom voor verlichting en kracht.

65 % van het land is met bossen bedekt. Eindeloze wouden strekken zich uit tot in het hoge Noorden, waar geen mens meer woont, waar de stilte en de

rust volledig zijn. Ruim 25 % is moeras of woestini. De Fin houdt van de bossen, 's zomers zwerft hij er dagen en weken in rond en ook in de winter maakt hij verre tochten op z'n ski's, die naar men beweert door de Finnen zijn uitgevonden en waarop ze in elk geval grote snelheden bereiken.

Gelukkig volk. Dat was voor deze oorlog de algemeene opvatting: de Finnen zijn een gelukkig volk. Rustig en tevreden, goed en eenvoudig, men vindt er geen grote rijkdom maar ook geen armoede. 85 % van de bevolking leeft op het land, woont er in z'n eenvoudige houten woningen. Ze zijn met het land vergroeit, de grootste schrijvers en dichters van Finland zijn boerenzoons, en ze bezingen met diepe liefde de natuur van hun land. De liefde tot de natuur verheft en verdiept den mens, het maakt hem sterk en offervardig en het behoedt hem voor het kwaad. Deze liefde voor z'n land, die zo sterk in de Finse jeugd is ontwikkeld, is een der oorzaken van hun heldenmoed, nu ze dat dierbare vaderland moeten verdedigen tegen de barbaarse overval.

De liefde voor de natuur vormde ook een goede bodem voor de verkennersbeweging, die dan ook tot grote bloei is gekomen. Het getal verkenners bedroeg circa 25 duizend. Dit getal, dat maar weinig kleiner is dan van onze gezamenlijke Nederl. Padvinders geeft ons te denken. Hier bij ons zijn er velen, die al gauw zeggen: Het verkennen is niets voor de dorpen; het is beter voor de jongens van de stad. Op de dorpen krijg je de jongens niet bijelkaar.... enz. Waren de Finnen niet doortastender op dit punt, hoe zou dan hun beweging zich zo hebben ontwikkeld?

Van de liefde voor de vaderlandse bodem verhaalt Mgr. Buckx, de vroegere bisschop van Finland, nog het volgende: „De Finnen houden van hun land, omdat zij het leerden kennen. Het is voor hen een lust en genoegen, vrij te zwerven door de wilde bossen en langs de ranke pijnbomen, wier beeld zich weerkaatst in de stille meren met eilandjes zonder tal. Ja, indien een arbeidersfamilie 's Zondags buiten de stad heeft gekampeerd, zal zij voor haar vertrek papieren en resten verzamelen om de natuur niet te ontsieren. De zomer wordt door

Groep Katholieke Verkenneren in Helsinki.

De Suojelus Kunta (vrijwillig weerkorps van burgers) te Helsinki.

arm en rijk op het land doorgebracht, waar het comfort wel eens te wensen overlaat, maar dat deert hen niet.

Ieder heeft ergens op het land zijn tuintje met bloemen en planten. Reeds aan de schoolkinderen wordt de praktische kennis bijgebracht van botaniek en dierkunde. Onder de grote vakantie moeten de groteren een album aanleggen van planten volgens soort en familie. Zij leren niet alleen te zoeken naar de naam van iedere bloem, die bloeit in hun prachtig land, van de vogels, de dieren en van elk riviertje, maar zij leren ook de natuur liefhebben en zijn gelukkig er hun vrije uren door te brengen. Deze liefde voor de natuur en voor het gezonde buitenleven op het land en in de eenzaamheid van het wonderschone Finland werd zowel voor de lichamelijke als voor de zedelijke opvoeding van het Finse volk van zeer groot nut. Zowel de ouders als de onderwijzers sporen de kinderen aan tot uitstapjes in de vrije natuur, tot zwemmen en tot gezond spel, waarin zij gevaren leren trotseren, zich

leren behelpen en op eigen benen staan. De opgroeiende jeugd leerde zelfstandigheid en de zedelijke bekwaamheid tot eigen initiatief, leerde beslissingen te nemen en niet bang te zijn. Daarvandaan die ondernemingsgeest, die de Finnen kenmerkt en waaraan ook voor een groot deel hun overwinningen in de strijd tegen het Communisme zijn toe te schrijven".

Liefde voor het vaderland. Liefde voor hun land is dus een van de kenmerkende eigenschappen van den Fin. Deze liefde drijft er hen toe, ook iets te presteren voor dit land, ja er tenslotte alle opofferingen voor te dragen en als een held ervoor te vechten.

Wie niet als soldaat z'n land kan verdedigen kan op andere manier helpen. Voor de jongens en jongemannen bestaat de Suojelus Kunta, een vrijwilligers korps dat dienst doet achter het front en tevens voorbereiding geeft op de krijgsdienst. Vóór de oorlog was deze beweging al over heel Finland verspreid en telde ver over de 100 duizend leden.

(De cliché's bij dit artikel werden ons welwillend afgestaan door „Dux”, het tijdschrift der Interd. Jeugdcomm.).

Groepje Katholieke Welpen te Helsinki.

Vanaf z'n 15de jaar kan iedere jongen er zich bij aansluiten, voor die leeftijd kan hij lid zijn van de „jongens compagnie”.

Voor de meisjes bestaat de nu algemeen bekende organisaties van de Lotta's.

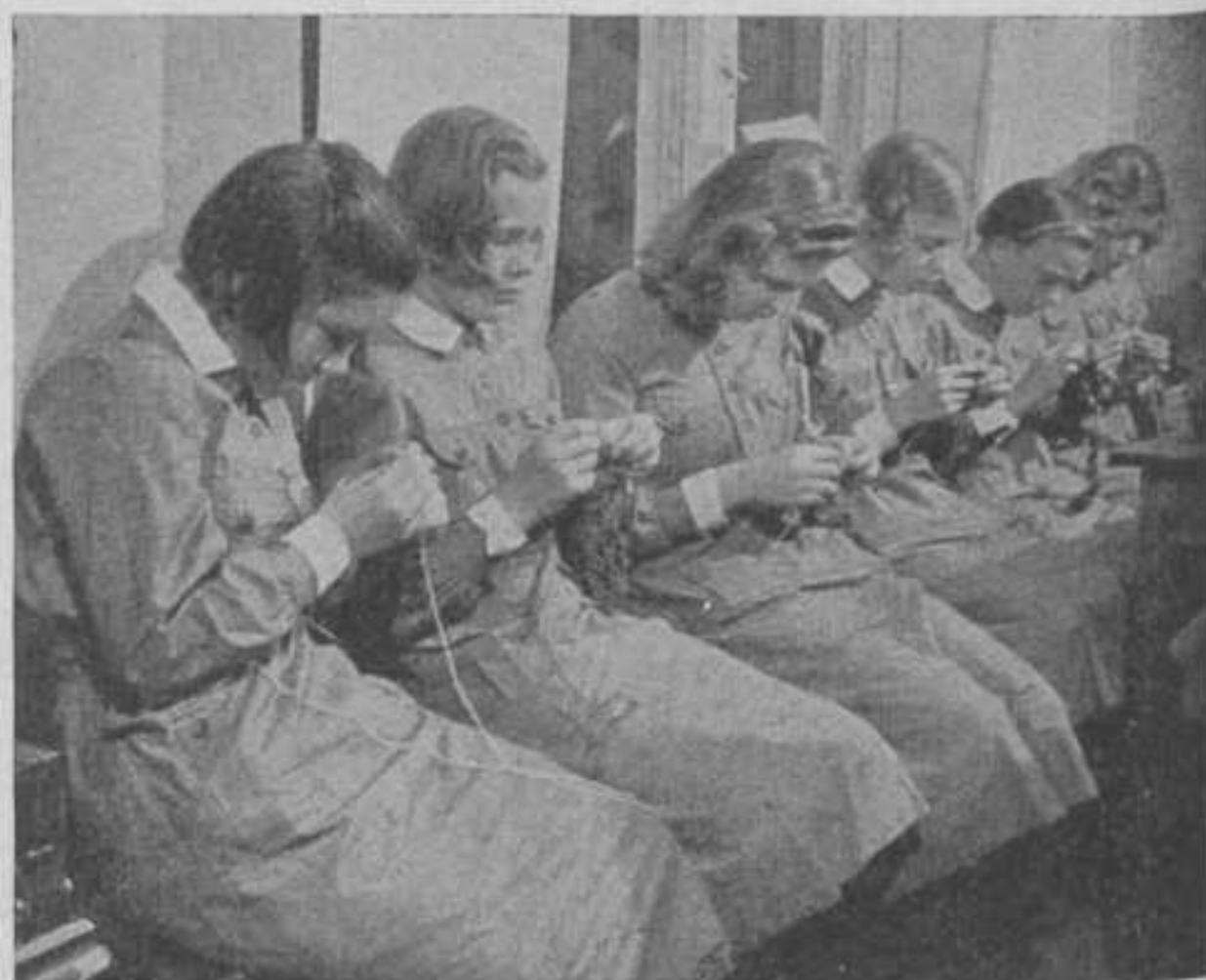
Lotta Svärd, zo luidde de naam van 'n vrouw, die haar man vergezelde, toen hij voor Finlands vrijheid ten oorlog trok. Toen haar man in de oorlog was gevallen bleef zij bij de soldaten om voor hen te zorgen en te werken. Een der Finse dichters, Runeberg, heeft over deze heldin een gedicht geschreven, dat ieder kind in Finland kent. Aan haar ontleent ook de organisatie der meisjes en vrouwen haar naam: het zijn de bekende Lotta's, die ook nu weer zoveel voor het leger hebben gedaan. Niet alleen voor het leger, maar voor heel de samenleving in hun land, want ze huldigen in de practijk werkelijk het devies: overal te helpen waar ze kunnen. Bij Rode Kruis, luchtbescherming helpen ze; ze koken voor de soldaten te velde, zorgen voor

hun uitrustingen, ze verzorgen de gewonden.

Ook bij deze organisatie is een afdeling voor de jongeren, voor de meisjes van 8 tot 17, n.l. de baby-Lotta's.

Sportieve Finnen. Een gelukkig volk noemden we de Finnen. Een levenskrachtig volk ook, hetgeen blijkt uit de prestaties op het gebied van de sport. Wie kent de naam niet van Paavo Nurmi, den beroemden Finsen hardloper? Bijna veertig gouden medailles wisten ze te veroveren op de Olympische spelen, die dit jaar in hun land gehouden zouden zijn. Het stadion in Helsinki was reeds zo goed als gereed om de spelers te ontvangen. Sportief zijn tenslotte ook degenen, die op jacht gingen in de uitgestrekte wouden of die op de Noordelijke zeeën ter robben en walvisvangst uittrokken. Hun trefzekerheid ondervinden de Russen op het ogenblik zeer tot hun nadeel.

En bezit de leiding van hun nationalen held Mannerheim, die zijn volk in 1918 van de Russische overheersing bevrijdde en ook nu weer het opperbevel voert, niet een zekere sportiviteit? En tegelijk dat trouw en toegewijde aan zijn vaderland, in wiens dienst hij zijn gehele persoon gesteld heeft, om dat land z'n kostbare vrijheid te bewaren. Laat ons van harte hopen, dat er voldoende hulp voor Finland komt om die strijd te kunnen volhouden en tot een zegenrijk einde te brengen.

Meisjes van de Lotta-beweging.

Trouwe dienst

ZO nu en dan wordt er in het leger iemand gedecoreerd „voor trouwe dienst”. Jaren lang heeft hij het vaderland gediend en heeft trouw zijn plicht gedaan en nu wordt hij voor de troep gehaald en een van de officieren speldt hem de onderscheiding op. In tijden van oorlog zijn er bij de strijdende legers velen, die een decoratie krijgen of die op de dagorder worden gneoemd van het leger. Want al is de oorlog nog zo onmenselijk in vele opzichten, er treden toch ook goede en mooie dingen aan de dag. En een der schoonste is de heldenmoed, de trouw waarmee het vaderland door velen wordt gediend.

Trouw is een kostbaar iets. Iemand, die trouw is, kun je je niet anders voorstellen als een edel en sterk mens. Dat is iemand, waar je op aan kunt; die je niet in de steek zal laten. Die blijft vasthouden aan het ideaal, dat hij dient en is niet voor afval te vinden. Die zal je juist in moeilijke tijden helpen en niet te vinden zijn voor kwaadspreken of laster.

Trouw is een van de deugden van den christen ridder en daarom staat ze geschreven in de wet van de verkenner. Want dezen willen de deugden van de heerlijke riddertijd beoefenen en hun leven richten naar de voorbeelden uit het leven van grote mannen.

Een voorbeeld van een onkreukbare trouw vinden we in deze maand in St. Joseph. Geen gemakkelijke opdracht had hij van God gekregen. Hij zou zorgen voor de heiligste mensen, die de aarde ooit droeg: Jesus en Maria. Maar hij heeft die opdracht vervuld zonder ooit een dag ontrouw te zijn, hoe moeilijk het soms voor hem was. Denk maar aan één enkel feit. Hoe hij b.v. vluchten moet naar Egypte. In een tijd, dat hij toch wel niets liever gedaan zal hebben als ijverig werken en zorgen voor den kleinen Christus en voor Maria, komt daar de opdracht voor het vertrek naar een ver en onbekend land. Maar geen aarzelen kent hij en hij gaat. Harde romantiek was het, zoals hij weg-trok in de nacht, zoals hij haastig voortging om z'n

achtervolgers te ontkomen; en zoals hij dan in het vreemde land zal hebben getobd om in z'n onderhoud te voorzien.

Dat was stille heldenmoed, dat was echte riddergeest.

We wilden in deze maand z'n voorbeeld een ogenblik doen lichten voor onze gedachten, want trouw is een van de deugden, die we hoogachten op een bijzondere manier. Ontrouw is iets verschrikkelijks, je kunt je geen echten verkenner voorstellen, die daarvoor zou te vinden zijn.

Maar op dit punt moeten we klare begrippen vormen voor onszelf. Trouw is niet alleen in de verhouding tussen de mensen iets moois, maar trouw moeten we op de allereerste plaats beoefenen tegenover God. Trouw is niet alleen schoon, wanneer ze wordt beloond en geprezen, maar ze is allereerst schoon, wanneer ze wordt beoefend in de stilte en in het voortdurend weerkerende vervullen van de plicht.

Trouw dus aan God. Toen men den H. Polycarpus op 86-jarige leeftijd gevangen nam en voor den stadhouder leidde, probeerde men hem met alle middelen tot ontrouw aan het Geloof te verleiden: Verzaak slechts aan Christus en ge kunt gaan! Maar toen gaf de heilige bisschop het mooie antwoord: 86 jaar heb ik Christus gediend; nooit heb ik iets kwaads van Hem ondervonden. Zou ik mijn Koning verraden, die mij heeft verlost?

Eenzelfde heldenmoed wordt ook nu verhaald van degenen, die in Mexico voor het geloof sterven.

In 1927 werden er twee broers gevangen genomen, en gemarteld. Een van hen wees naar z'n borst en riep tegen de soldaten: Hier is het hart, dat z'n Koning trouw blijft!

Weest trouw aan God, verkenner, doordat je ziel voortdurend door de genade met Hem verbonden blijft en er geen dag de band van de trouw wordt verbroken. Trouw ook aan je plicht van werken of studeren, hetgeen voor jou op het ogenblik de dienst is, die je voor den Koning verricht.

Trouw ook aan je verkennerideaal, zodat de belofte en de wet geen formaliteit voor ons zijn, maar een echte levensregel, die richting geeft aan al de kleine daden van iedere dag en aan ieder woord, wat we spreken.

Want trouw is hij, die nooit zijn ideaal verloochent.

DE ZWARTE VALK

(Korte inhoud van het voorafgande. — Grim Flick was als luitenant op de Vloot in verzet gekomen tegen z'n overheid en was daarom ontslagen. Hij geeft toe aan 'n gevoel van opstandigheid en wil zich wreken op de maatschappij. Dan ontmoet hij Saul Samson en O'Hara, kapitein en eersten stuurman van 'n vrachtboot, de Ridgebarrow. Hij treedt bij hen in dienst en als hij hun duistere praktijken achterhaalt, weet hij hen in z'n macht te krijgen, zodat hij tenslotte het commando verkrijgt over de vrachtboot. Dan maakt hij zich meester van een onderzeeër, die in Engeland gebouwd werd voor een Zuid Amerikaanse republiek, en gaat daarmee op zeeroverij. De bemanning van de onderzeeër dwong hij over te gaan op de Ridgebarrow en deze gaat — na een ontploffing — naar de kelder. Dan ontmoeten ze een zeiljacht, waarmee twee jongens van Engeland naar de Oostzee wilden zeilen. Dezen waren van uit een Engelse haven vertrokken, maar ondervonden tegenslag. Windstilte overvalt hen; op die manier zijn ze over drie weken nog amper in Kopenhagen).

Het redden van de drenkelingen.

ALLES VEILIG", verklaarde kapitein Flick. „Breng de onderzeeër aan de oppervlakte, Mr. Clark. En geef aan de mannen van de wacht door, dat ze zich gereed moeten houden. We gaan een paar mannen oppikken.... Nee, het zal niet nodig zijn om de boten uit te zetten, we zullen ze vanaf het voordek binnenboord halen”.

In het gezichtveld van de periskop verscheen een wigvormig voorwerp, omgeven van wolkende rookmassa's. Flick zag nauwlettend toe, hoe het voorste gedeelte van z'n piratenschip boven water kwam.

„Aan dek!” riep hij, terwijl hij zich tot Clark wendde.

Toen hij in de openlucht kwam, merkte hij, dat onderofficier Sayers en enkele manschappen hem al voor waren. De onderofficier had een touwlijn klaar en de matrozen maakten haastig een boot-haak los.

„Het is er geweest!” riep Clark uit, toen het ver-

ongelukte jacht verdween.

„Ja, zo is het,” gaf Flick kalm toe. „De mannen kunnen naar ons toe zwemmen. We kunnen het gevaar niet riskeren, dat we vuil in de schroeven krijgen van al de rondrijvende rommel. Ze zwemmen flink en ze hebben reddingsboeien”.

Niettemin ging Flick, nadat hij een paar minuten naar de drenkelingen had staan kijken, naar de uitkijktoren toe en seinde „halve kracht vooruit” naar beneden daarna „stop”. De Zwarte Valk liep genoeg vaart om de afstand te verminderen tussen haar en de twee mannen in het water.

„Het water is vreselijk koud op deze tijd van het jaar, mijnheer”, zei Nobbie Clark, terwijl hij zijn waterlaarzen uittrok.

Grim Flick zag, wat z'n ondergeschikte deed en knikte toestemmend. De eerste stuurman nam dit op als een officiële toestemming om van boord te gaan en sprong te water, terwijl hij met een brede zwaai zich afzette van de vooruitstekende kant van het schip, en zwom in de richting van de beide drenkelingen. Het was niet alleen maar om 'ns te laten zien, wat hij durfde, maar het was beslist noodzakelijk, want de twee mannen, die uren achtereen waren blootgesteld geweest aan koude en vochtigheid, gaven tekenen van uitputting. Hoewel hun zwemgordels hen boven water hielden, hielden ze hen tegelijkertijd ook tegen bij het zwemmen, en op het ogenblik dat Nobbie Clark hen tot op 'n dertig meter was genaderd, begon een van de twee z'n pogingen op te geven.

„Houd vol, kerel!” riep de redder aanmoedigend uit.

Een paar slagen brachten hem binnen het bereik van den zwemmer. Zijn sterke hand greep de zwemgordel van den jongen. Met een vlugge zwaai wierp hij Selwyn op z'n rug en begon met hem in de richting van de onderzeeër te slepen.

„Kun je het nog volhouden?” vroeg hij aan Porteous.

Toen hij een bevestigend antwoord had gekregen, wendde Clark al z'n energie aan om de Zwarte Valk te bereiken. Ondanks dat hij door den zo goed als bewusteloozen jongeman in z'n bewegingen werd gehinderd, bereikte hij zijn doel 'n tiental meters voor Leslie. Helpende handen schoten toe om hem van z'n last te bevrijden, maar de stuurman maakte geen aanstalten om het water uit te komen, doch keerde terug om den anderen drenkeling te gaan helpen. Nu voelde Clark de uitwerking van het koude water en hij was blij, dat men een touw toewierp om hem te helpen. Hij zwaaide het touw over zijn schouder en pakte Porteous onder de arm en riep tegen de mannen aan boord om flink te trekken.

„Goed gedaan, Clark!” riep Flick.

De eerste stuurman mompelde binnensmonds een woord om te bedanken en nam z'n waterlaarzen mee naar beneden, waar hij droge kleren ging aandoen. Hij trof het, dat zijn uniform had toebehoord aan een van de Guavilise officieren en er waren nog meer van dergelijke uitrustingen aan boord.

Verschillende leden van de bemanning stonden rond de twee jonge mannen, die op het dek lagen, en ze waren bezig met het lossnijden van de zwemgordels, toen Flick boven kwam.

„Neem hen mee naar beneden in het voorschip”, beval hij. Maar dan, bedenkend dat ze geen beroepsmatrozen waren, kwam hij op z'n bevel terug en zei: „Sayers, zorg voor hen. Er is een kleine kajuit naast die van Mr. Clark. Ze hebben 't meest behoefte aan warme dekens en heet drinken. En zorg ook tegelijkertijd dat Mr. Clark een stevig glas grog krijgt”.

Nadat Flick z'n aanwijzingen gegeven had omtrent de verzorging van zijn gasten tegen wil en dank, klom hij op het dek achter de uitkijktoren. Hij hief zijn kijker op en zocht de horizon af. Niets was er in zicht. De Zwarte Valk kon veilig aan de oppervlakte z'n tocht vervolgen.

Zet de oliemotoren weer in werking, O'Hara”, beval hij door de spreekbuisen, die verbinding gaf met de machinekamer. „Snelheid elf knopen. Ledig alle hulp-ballast tanks. Mr. Woodgate! Zet de mast recht en de railing”.

Deze bevelen waren het signaal voor Noggs en Boggs om aan dek te komen, met de gereedschappen van hun ambacht. Hoewel de zee tamelijk hoog stond, hield de Zwarte Valk zich best en zodoende konden de twee klinkers hun werk, dat ze hadden moeten onderbreken, weer verder doorzetten.

„Dat zijn nu de grootste zonderlingen, die ik ooit ben tegen gekomen”, verklaarde kapitein Flick tegen z'n eersten stuurman, die nadat hij andere kleren had aangedaan weer was teruggekomen.

„Ik heb ze uit een van de vertrekken moeten slin-

geren, terwijl we onder water voeren. Ze waren daar met een smidse bezig. Ze toonden zich heel beledigd”.

„En toen ik hen zei, dat ze moesten uitscheiden met daar aan die trechter te werken, vroegen ze me alle twee of ik dan een vergiet moest hebben; ze hadden gedacht, dat er een petroleum trechter moest zijn”.

Flick lachte. „Dezelfde vraag hebben ze mij ook gesteld. Ik ben benieuwd, of ze nu zo stom zijn, of dat ze proberen grappig te zijn”.

„Waar heeft Sampson ze opgepikt?”

De kapitein haalde zijn schouders op. Hij werd niet graag aan Saul Sampson herinnerd. Hij was in een lastig geval met z'n vroegeren eersten stuurman. Het was een nietsnutter, maar hij kon varen. Hoewel hij ongeletterd was, kon hij met een sextant omgaan op een handige manier en wist z'n positie te bepalen met absolute zekerheid. Van de andere kant was de tegenwoordige eerste stuurman goed onderlegd en werkzaam, maar wist niet om te gaan met de meer ingewikkelde instrumenten, die nodig zijn voor „echt zeemanschap” en voor de navigatie. Saul, ontstemd vanwege z'n degradatie — want hij had zich schuldig gemaakt aan dronkenschap en opstandigheid — was vastbesloten alles in het werk te stellen om af te rekenen met dengene, die hem eerst uit z'n positie van bevelvoerder van de Ridgebarrow had gedrongen en hem daarna had verlaagd tot „matroos van het voordek”. Als individu beschouwde Flick Sampson als een nulliteit. Het was de ongewenste invloed, dien hij uitoefende op de vroegere bemanning van de Ridgebarrow, die nu het grootste gedeelte van de Zwarte Valk uitmaakte, waaraan hij aandacht moest schenken.

„Ik zal strak de hand houden aan dezen kerel”, besliste Flick. „Als hij doet wat hij kan, dan zal ik hem naar achter laten komen om bij de navigatie te helpen. Doet hij het niet...”

Hij werd onderbroken in z'n overpeinzingen toen onderofficier Sayers aan dek kwam.

„Excuseer, mijnheer”, zo begon Sayers, terwijl hij aansloeg, „maar een van die twee jongens is weer bij z'n positieven gekomen en stelt vragen. Wat onze bedoeling is en zo meer”.

„En wat heb ge gezegd?” vroeg kapitein Flick.

„Ik heb hem gezegd, dat hij wachten zou, totdat U bij hem geweest is, mijnheer. Ze waren op een plezierreisje naar Kopenhagen. Plezier! Ik geloof niet, dat ze er plezier van beleefd hebben. Het ongeluk tegemoet varen, dat hebben ze gedaan, om in een zo'n scheve vissersprauw over de Noordzee te gaan zwalken”.

„Hebt ge z'n naam gevraagd?”

„Ja, mijnheer. Portyass of zoiets dergelijks”.

De kapitein trok een van zijn wenkbrauwen op, een eigenaardigheid van hem wanneer hij in zeldzame gevallen bijzonder verrast was.

„Heel goed, Sayers. Ga door, Mr. Clark. Neem het bevel over het dek voor enkele minuten op u”.

Flick ging naar beneden, naar de kajuit, die aan de twee jongens was toegewezen. Het was er een met kooien, het ene bed boven het andere, en ze was oorspronkelijk bestemd geweest voor twee van Guavilise officieren.

Stanley Selwyn sliep vast, tengevolge van de warme grog, die men door zijn keelgat had laten vloeien, terwijl hij nog enigszins versuft was. Leslie daarentegen, die voldoende bij kennis was geweest om een dergelijke behandeling af te weren, zat nu op het bovenste bed. Zijn enigste kleding bestond op het ogenblik uit een deken. Toen hij zag, dat z'n bezoeker de uniform droeg van 'n zeekapitein, al verschilde het in sommige punten van dat van de Britse Vloot, wachtte hij tot hij werd aangesproken. Maar Flick maakte geen haast om de conversatie te beginnen. Nauwkeurig keek hij naar de trekken van den geredden jongeman, alsof hij een familie gelijkenis zocht te ontdekken. Hij vond ze niet.

„Goede middag”, begon Flick tenlaatste. „Ge hebt maar 'n ontprettig avontuur beleefd”.

„Dat was het”, gaf de jonge Porteous direct toe. „Tegenslag, ja”.

Geduldig liet Flick den jongen zijn geschiedenis vertellen, terwijl hij ondertussen probeerde de draad trachtte te vinden waardoor hij de indentiteit van z'n onvrijwilligen gast kon vaststellen.

„Het is gebleken, dat het plan om de Noordzee over te steken, een hele onderneming was. Je vrienden zullen zich wel bezorgd maken”.

„De eerste dagen nog niet”, antwoordde Leslie. „U begrijpt, ze verwachten niet iets te horen voor...”

„Zeker, zeker!” viel Flick hem in de reden. „Maar tegelijkertijd zal spoedig bericht van uw redding toch mogelijke angst bij hen wegnemen. Hoewel ik nog vooreerst geen hoop kan geven, dat ge op een ander schip kunt worden overgebracht, dat op thuisvaart is, er is toch niets in de weg, dat ik uw vrienden niet draadloos zou inlichten”.

„Dat is van onschatbare waarde voor ons!” riep Leslie geestdriftig uit. „Het zal iets extra's zijn om op tocht te gaan in een onderzeeër”.

De kapitein knikte, maar deelde de geestdrift van z'n onvrijwilligen gast niet. De zwijgzaamheid, opzettelijk of niet, die de jongen aan de dag gelegd had met betrekking tot het zenden van een radiobericht, hinderde hem.

Zijn volgende vraag stelde hij zonder omwegen. „Men heeft mij meegedeeld, dat uw naam is Porteous. Familie van kapitein Prothero Porteous?”

„Ja, dat is mijn vader. Hij is gepensioneerd met de rang van bevelvoerend admiraal. Kent u hem, mijnheer?”

Het duurde even voor Grim Flick antwoordde: „Ja, hij was een scheepskameraad van me”.

De twee jongens komen achter de waarheid.

Het was Leslie niet ontgaan, dat Grim Flick met enige tegenzin geantwoord had. Er was geen hartelijkheid in de toon van den zeerover. Het woord „Scheepskameraad” kan alles betekenen in het verband, waarin het wordt gebruikt. Over het algemeen betekent het goede kameraadschap. Maar van de andere kant, twee mannen van tegenstrijdige opvattingen en karakter kunnen op hetzelfde schip zijn en hoewel ze openlijk tegenover elkaar staan, worden ze toch scheepsmaats genoemd.

Wat Leslie verteld had, had den kapitein opgetogen gestemd, maar Flick had besloten, z'n gevoelens hieromtrent te verbergen. Het lot had in zijn hand gespeeld. Prothero Porteous was zijn kapitein op de Argumentative, de man aan wien hij zijn ongeluk toeschreef, doordat hij van z'n post was ontslagen. Hier nu was een enige gelegenheid om „het zijne terug te halen” op z'n vroegeren kapitein door middel van den admiraal z'n zoon. Het was een lage streek, maar Flick hield er geen hoge opvattingen op na. Als men hem had beschuldigd, dat hij een laag spel speelde, dan zou hij het hebben toegegeven. Van de andere kant was Flick edelmoedig genoeg om zich ervan te laten weerhouden, de jongens een wrok toe te dragen. Hij zou hen goed behandelen; maar hij wilde de gelegenheid niet voorbij laten gaan om den admiraal te treffen, ook al verbeeldde hij zich dan ten onrechte, dat de kapitein van de Argumentative hem met opzet en in koelenbloede, dat had aangedaan.

Zijn plan om draadloos de familie van Leslie op de hoogte te stellen was enkel een list, om er achter te komen, of de jongen de zoon was van Prothero Porteous. Op dit deel van de tocht van het zeeroverschip was het te gewaagd om gebruik te maken van de radio-installatie van de onderzeeër.

Wat hij inderdaad besloten had, het was om de jongens voor onbepaalde tijd aan boord te houden en zodoende den admiraal te doen denken, dat ze waren verdronken toen de Puffin was vergaan. En zo kon hij den jongen Porteous vasthouden als gijzelaar om hem tegen losgeld vrij te laten, wanneer de gelegenheid zich voordeed. Dat zou de toekomst wel uitwijzen.

„Weet ge aanboord van wat voor schip we zijn en waar we naartoe gaan?” vroeg hij.

„Ik weet, dat het een onderzeeër is”, antwoordde Leslie. „Verder weet ik absoluut niets. De man, die ons kwam opzoeken heeft me een hoop vragen gesteld; maar ik merkte, dat hij op de mijne geen antwoord gaf!”

„Ge moet hem dat niet kwalijk nemen”, meende Flick, die op het ogenblik voor zich besloten had, hoe hij het zou verklaren. „Officiële zwijgzaamheid en terughoudendheid” moet je weten. Als zoon van een voornaam zeeofficier moest gij de redenen van den man eerbiedigen. Maar ik zal u

een geheim vertellen. Deze onderzeeër is juist klaar gekomen voor de regering van Vahilia".

„Niet voor de regering van Guavilia?"

„O, nee! Gij denkt aan de Catamarca, die eergisteren de Tyne verliet. De republieken van Vahilia en Guavilia zijn twee concurrenten. Hoewel er geen oorlogstoestand bestaat tussen hen, staan ze toch klaar om elkaar bij de minste voorwendsels naar de keel te vliegen. Guavilia dacht, dat ze een voor-sprong had op haar rivaal door haar vlootsterkte, die totdan toe onbeduidend was geweest, op te voeren door een nieuwe onderzeeër eraan toe te voegen. Vahilia wilde zich niet laten overtreffen en kocht in het geheim dit schip van Rioguya. Het werd gebouwd in Engeland in order van de regering van Rioguya. Da Catamarca werd door een bemanning van Guavilia overgenomen. Dit schip, dat op het ogenblik Zwarte Valk heet, moet door een Britse bemanning aan haar nieuwe kopers worden overgedragen. Daarom ben ik dus hier aan boord. Het zal wel geen uitstapje zijn, want men heeft ons gewaarschuwd, dat de autoriteiten van Guavilia pogingen in het werk hebben gesteld, om te verhinderen, dat de Zwarte Valk op haar bestemming aankomt".

„Alle duivels!" riep Porteous uit. „Dat klinkt opwindend! Wat is u van plan daartegen te doen?" Flick schudde met z'n hoofd. „Ik kan het niet zeker zeggen", antwoordde hij.

„De kans bestaat, dat zij gewapende vrachtschepen uitrusten om ons in volle zee aan te vallen. We moeten ons op een verraderlijke overval voorbereiden. Hetgeen me zorg baart is, dat gij hier aan boord zijt. Het is geen erg prettig vooruitzicht voor u".

Leslies ogen schitterden. „Zit u daar niet mee in, mijnheer! Als we moeten vechten dan heb ik iets om naar huis te schrijven".

Ondanks zichzelf, moest Flick de moed bewonderen van den jongeman. Prothero Porteous was ook zo en zijn zoon had die kenmerkende eigenschap georven. Flick had een geweldige hekel aan zijn vroegeren kapitein, maar hij moest toegeven, dat hij persoonlijk moedig was.

„Dat is de echte geest!" riep hij uit. „De Britse jeugd houdt nog van avontuur, inderdaad, Als je op dit gebied doortastend zijt, dan behoeven we verder niet meer over uw persoon te praten; maar hoe is het met uw vriend gesteld?"

„Selwyn?? Hij is er een van het allerbeste soort. Hij zal er geestdriftig om zijn".

„Ik ben er benieuwd naar!" bemerkte Flick in gedachten. „Nu ik moet u nu verlaten. Wanneer we aan de oppervlakte varen kunt ge aan dek komen als ge wilt, zodra uw kleren droog zijn. In ieder geval verwacht ik u beiden vanavond bij het diner".

„Tenzeerste bedankt, mijnheer!" antwoordde Leslie.

Toen hij over de hoge dorpel stapte van de kajuit-deur, keek Flick over z'n schouder.

„Ben je misschien ook een goed stuurman?" vroeg hij.

„Ze hebben me gezegd, dat ik boven de middelmaat uitga", antwoordde Leslie bescheiden.

„Doet ge aan sterrenkunde?"

„Ja, mijnheer!"

„Goed. Ik zie u vanavond om zeven uur; misschien al vroeger", voegde Flick eraan toe, en sloot de metalen deur van de kajuit.

Aan zijn eigen gedachten overgegeven — want Selwyn sliep nog vast — haalde Leslie zich de toestand weer voor de geest. Volledig onkundig van het feit, dat de bestemming van de onderzeeër verre van eerlijk was, voelde hij zich opgetogen door het feit, dat hij tengevolge van een ramp, die zijn jacht was overkomen, nu zo'n avontuurlijke reis was begonnen. Hij dacht er nauwelijks over na, hoelang deze reis zou kunnen duren. Binnen drie weken moest hij voor de eerste maal als burgerlijk ambtenaar in dienst treden. Hij vroeg zich maar heel vaag af, of de dwingende omstandigheden waarin hij op het ogenblik verkeerde, een voldoende en afdoende reden zouden zijn tot uitstel wat betreft het aanvaarden van zijn positie. Hij wenste zichzelf geluk met de goede gang van zaken, toen Stanley Selwyn ontwaakte.

(Wordt vervolgd).

Van den Ouden Zwerver

EENS VERKENNER.... ALTIJD VERKENNER.

Een beweging als de onze wordt steeds weer beoordeeld naar zijn.... leden. Als één van ons een fout begaat, dan hebben de Verkenners het weer gedaan; maar ook als één van ons iets moois tot stand brengt, wordt heel onze beweging geprezen.

Jullie allen, stuk voor stuk, bent verantwoordelijk voor de plaats, die wij in de grote maatschappij innemen.

Laten wij dit nu eens goed onthouden, boys:

Eéns verkenner... altijd verkenner en... overal verkenner.

Een verkenner moet zich weten te behelpen, maar de Eskimo's weten schijnbaar ook op alles raad.

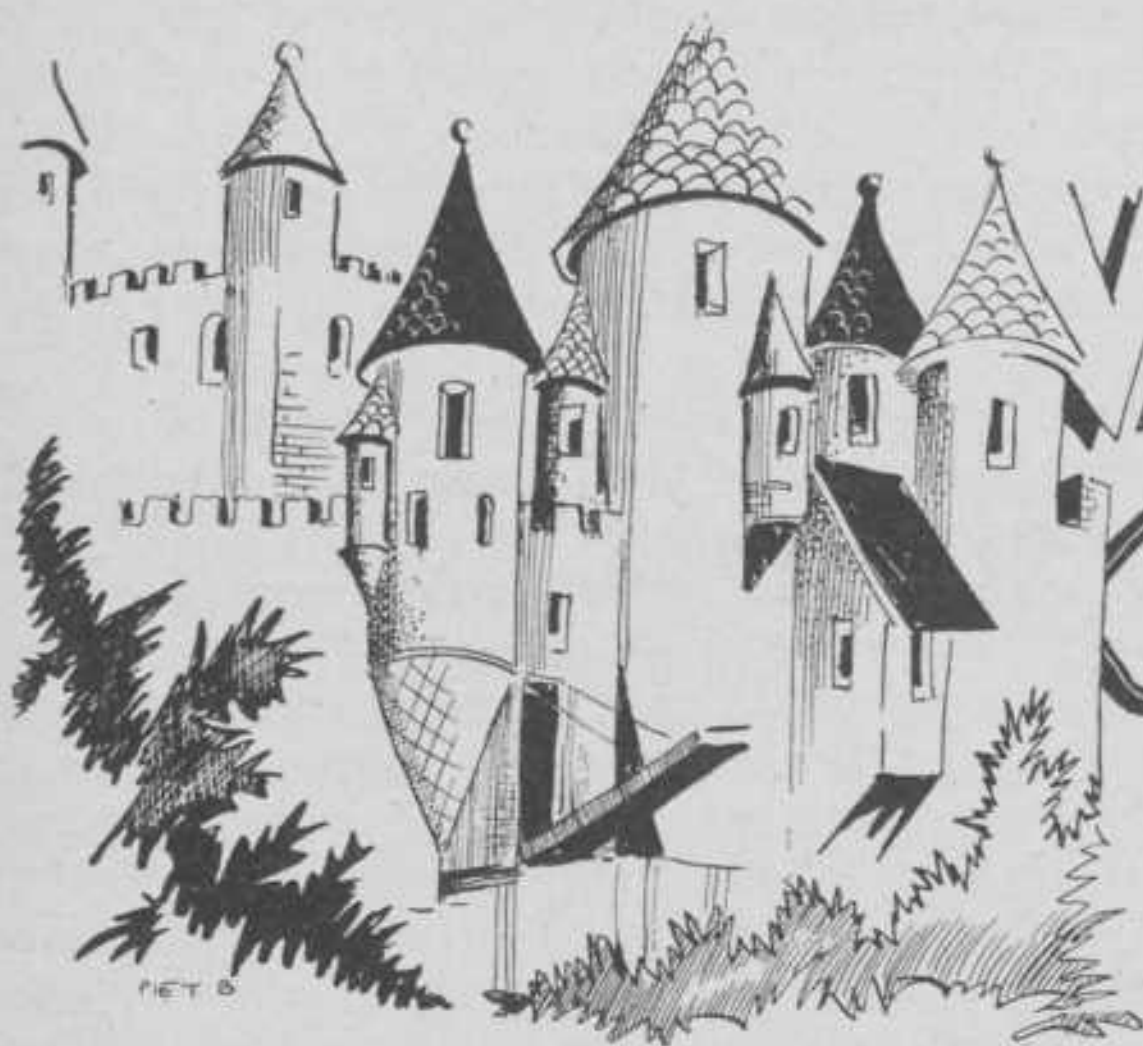
De meeste verkenners zullen wel weten dat de Eskimo's geen geld als betaalmiddel hebben, zij moeten dus met elkaar „ruilen". Dat ruilen is hun best toe te vertrouwen, wat onder meer blijkt uit de volgende mededeling, die men leest in de kop van de Eskimo-courant „Kalorikmir" die te Godhaabt gedrukt wordt:

Abonnementsprijs per jaar één zeehondenvel,
Abonnementsprijs per half jaar 2 eiderganzen,
Abonnementsprijs per 3 maanden ... 6 dozijn eieren,
Prijs per nummer 1 ei.

Wat zouden ze daar wel rekenen voor kleine advertenties zoals de „Kabouterjes" in onze „Maasbode"???

WETEN JULLIE DAT....

Goud niet kan roesten. Ratelslangen zelden bijten. De otter in China een geliefkoosd huisdier is. Spons-duikers 3 tot 5 minuten onder water blijven. De lengte van je gezicht gewoonlijk gelijk is aan de lengte van je hand???

VAN DEN EDELEN Ridder Gergund

INLEIDING:

Er zijn veel oude verhalen, die vroeger algemeen verspreid, thans onbekend en nagenoeg vergeten zijn. Toch is dat jammer, want in veel oude verhalen is heel veel moois... en heel veel goeds. Vroeger, zes, zevenhonderd jaar geleden werden ze gezongen door minstrelen, zangers die rondtrokken van kasteel naar kasteel. Dan zaten 's avonds de kasteelheer en geheel zijn huisgezin in de grote burchtzaal rond het open vuur, waarin de houtblokken knetterden. En terwijl dan buiten de maan in de vrieslucht stond boven de bossen of de wind rond het huis waaide, stemde de zanger zijn luit en begon te zingen: lange verhalen over Charlesmagne en Willem van Oringen, over den groten Roelant, over Reinoud van Montalbaen en zijn drie broers, over den ridder Elegast.

Een grote reeks verhalen speelde ook rond Koning Arthur. Dit was een held, die omstreeks 500 na Chr.

leefde. Hij was de aanvoerder der Britten, die in Engeland woonden en hun land moesten verdedigen tegen de Angelen en Saksen, die uit onze streken verdreven, in Engeland zochten binnen te dringen. Na veel strijd gelukte dit ook. De Britten vluchtten voor een groot gedeelte naar Noord-Frankrijk en sindsdien bleven verhalen over hun aanvoerder Arthur voortleven in de vertellingen van het gevluchte volk. Hij werd daarin een heldenkoning, die een groot kasteel Cardoel bewoonde, dat door den tovenaer Merlijn was gebouwd. Rond zich had Arthur een twaalfstal ridders, de ridders van de tafelronde, zo genoemd naar een kunstige ronde tafel, ook door Merlijn gemaakt, en het was de hoogste eer voor deze ridders hun Koning te dienen, de zwakken te beschermen en het onrecht te wreken. Ziehier nu een van die oude verhalen.

KONING ARTHUR, de grote koning van de Britten, had op Pinksterdag een hofdag gehouden op zijn Kasteel Cardoel. Zeer veel bewijzen van eerbied en bewondering had hij ontvangen. Daar waren bijeengekomen veel ridders van goede manieren en met grote moed, bekwaam in alles wat een ridder past. Ik zou die allen wel met name willen noemen, zo groot en beroemd waren hun namen. Immers, zoals ik heb horen vertellen en in de oude ridderverhalen te lezen staat: daar waren heer Gawein, die zo welbespraakt was en veel schone verhalen kende, diens wapenmakker Ywein, de jonge Perchevael was er en Lancelot en heer Keye en veel andere hoge persoonlijkheden. Nadat ze gegeten hadden, wijdden sommigen zich aan het schaakspel of aan het werpspel in de grote zaal, anderen vertelden van hun tochten en avonturen. Gawein had Ywein, zijn trouwen vriend, bij de hand genomen. Nooit heb ik twee ridders gezien, die meer van elkaar hielden; altijd waren ze bij elkaar, niemand kon hen tweeën scheiden. Ze gingen zitten en spraken over tal van dingen die

ze samen beleefd hadden. Toen kwam de Koning binnen en ging naar de twee vrienden toe. Snel stonden ze op.

„Wees welkom, Heer. Wilt Gij bij ons zitten, zo zet u hier tussen ons neder”.

„Nee Gawein”, zei de Koning, „het weer is mooi en helder. Ik wil in het woud van Gorinde jacht gaan maken op het witte hert. Steeds heeft het weten te ontsnappen aan mijn jachthonden. Nu ik zoveel edele ridders rond mij zie, weet ik zeker dat het onze buit zal worden. Ik verlang dat gij meegaat ter jacht”.

Gawein nam 't woord: „Uw woorden zijn schoon, heer Koning. Mogen zij waar worden! Wij zijn bereid”.

Alle ridders hadden de hoofse woorden gehoord en verheugden zich reeds in het vooruitzicht van de jacht op het wonderlijke, witte hert. De schildknapen sprongen op: ieder zadelde het paard van zijn meester. De Koning zat reeds in het zadel: hij was een man, edel van gelaat en groot van gestalte, nergens ter wereld was een Koning of ridder, die

schoner en edeler was dan Koning Arthur. Dan nam hij zijn jachthoorn en gaf zelf het teken, want hij verlangde ernaar in het woud te zijn. Al zijn ridders volgden hem en Gawein reed naast den Koning.

Zo kwamen ze bij het grote woud van Gorinde. 't Meest van allen deed de Koning zijn best het hert op 't spoor te komen en toen hij naar alle kanten omzag, bemerkte hij het, weidend langs een rivier. Hij richtte zich op in de stijgbeugels en wees het Gawein, al zijn ridders wees hij het. Toen werden de honden losgemaakt en de jachthoorn klonk, dat de bossen ervan weergalmden. Verschrikt sprong het hert weg en vluchtte langs de rivier, achtervolgd door de honden en jagers. Ver vooraan galoppeerde de Koning.

Reeds lange tijd duurde de achtervolging, maar de honden naderden het hert. Plotseling nam dit echter een sprong en verdween in het hoog opspattende water van de rivier, ver aan de overkant kwam de kop met het grote gewei weer te voorschijn; het zwom naar een laag oeverstuk en verdween in het woud. Enkele honden waren het nagesprongen. Haastig zocht de Koning een doorwaadbare plaats en aan de overkant gekomen zochten de jagers het spoor weer op en volgden het. Toen ze echter bij een beek kwamen, raakten de honden het kwijt en toen na lange tijd zoeken Perchevael het spoor weer vond, ver stroomafwaarts, begon de avond te vallen. De Koning nam zijn drinkbeker, die van fijn goud vervaardigd was en kunstig versierd: „Deze beker en mijn bewondering zullen de prijs zijn voor hem, die het witte hert buit maakt, want bossen noch rivieren, dag noch nacht zullen aan deze jacht een einde maken”. Zo brachten de ridders de nacht dan door in de donkere bossen van Gorinde; gewikkeld in hun mantels en sliepen ze rond het wachtvuur.

's Morgens heel vroeg begon de jacht weer, maar opnieuw vergeefs: Telkens wist het wonderlijke hert honden en jagers te ontvluchten. De derde dag waren ze reeds ver van Cardoel verwijderd, in een vreemde streek. De jagers hadden zich verspreid en zo reed ook Perchevael, de jonge ridder, slechts van zijn schildknaap en zijn hond vergezeld, door de hoge bossen tot ze uitkwamen op een holle weg. Daar schoot plotseling de jachthond in, en onmiddellijk daarop klonk een woedend geblaf. Perchevael blies de hoorn en van alle kanten klonk het antwoord en het geblaf der honden. Het hert was weggevlucht, maar ontmoette op zijn weg telkens andere honden en ten laatste wierp het zich weer in de holle weg. Daar stond nog steeds Perchevael verborgen achter de bomen. Aan het einde van de weg kwam het hert aangestormd, een tros van honden sleepte het achter zich aan. Midden op de weg sprong nu Perchevael, rustig en zeker, de

kruisboog aan de schouder. Verschrikt stond het hert, één ogenblik, trillend stil. Dit was voldoende: ruisend vloog de pijl van de boog. Perchevael greep zijn jachtspriet, maar het was niet meer nodig: wankelend stond het hert nog even, dan stortte het neer. Perchevael snelde toe en ranselde met zijn jachtspeer de honden weg van het hert, dan greep hij zijn hoorn en jubelend klonk het jachtlied door de bossen van Gorinde.

Veel lof en eer viel Perchevael ten deel. De koning dronk hem toe en schonk hem zijn eigen gouden beker. Lang nog zaten de ridders bijeen, toen de avond viel, en rond het opvlammend vuur vertelde Gawein jachtverhalen uit lang vervlogen tijden.

De volgende morgen reden zij terug naar Cardoel. Toen ze reeds een grote afstand hadden afgelegd, kwamen ze in een dal gereden en daar zagen ze voor zich een groot, zwaar blokhuis. Het was gebouwd op een steile terp en omgeven met een omheining van hoge, aangepunte palen; een zware toren was gebouwd boven de poort, die de enige toegang vormde: de bewoner behoefde voor geen overval bevreesd te zijn. Van dezen bewoner zal ik niet veel zeggen. Hij heette Somiled en was zeer rijk, al het land tot ver in de omtrek was van hem. Hij had een vrouw, die van veel hoger afkomst was dan hijzelf, haar vader was een ridder geweest, die uit verre landen was verjaagd. Hij had ook drie zonen, die groot en sterk van lichaam waren en welgebouwd. Hard moesten ze werken, heel de dag. Somiled deed ze vroeg opstaan en de twee oudsten dreven het vee naar buiten, ver van huis langs de rivier. De jongste heette Fergund. Hij spande het paard voor de ploeg en, wanneer hij zo over het veld ging, kon men het hem kwalijk aanzien dat hij de zoon was van een rijk man. Koning Arthur reed met zijn ridders langs het huis: met bewondering keek hij naar de hoge toscu, naar de forse omheining en het grote gebouw.

Langzaam reed hij verder en kwam langs het veld, waar Fergund aan het ploegen was. Hevig verschrikt zag deze de jachtstoet naderen, graag had hij willen wegvlugten, want hij dacht dat men hem weg wilde voeren. Geen voet durfde hij echter verroeren en stil kroop hij achter de ploeg tot de jachtstoet voorbij was. Lang had hij zo gezeten, toen hij een schildknaap zag aankomen, die een paard aan de teugel leidde. Toen kwam hij overeind en liep zo vlug hij kon naar den jongen toe: „Vriend”, zei hij, „dat God u moge beschermen. Zeg mij, wie zijn die heren, die hier voorbij zijn getrokken”. „Dat is de koning met zijn vrienden en raadsheren”.

„Hoe heten die vrienden?”

„Het zijn de ridders van de Tafelronde; ze hebben den Koning reeds veel diensten bewezen en staan nog steeds klaar hem te dienen”. Dit alles antwoordde de schildknaap, terwijl hij vol verwondering Fergund bekeek, die daar voor hem stond in zijn armoedige kleding.

„Zo veel goeds heb ik van den Koning gehoord”,

hernam Fergund, „dat ik hem graag nog eens zou willen zien. Ook met zijn ridders zou ik willen kennis maken. Hun leven is zo wel besteed: den Koning te dienen! Ik wil ook naar het hof van den Koning gaan. Ik zal de weg wel vinden, al zou het nog zo ver zijn! Ik wil in zijn dienst komen en zal hem beschermen tegen allen, die hem kwaad willen doen”. Glimlachend luisterde de schildknaap. „Ge hebt gelijk”, zei hij, „ge zult aan het hof gauw beroemd zijn”. Toen zei hij Fergund vaarwel en leidde zijn paard verder. Maar Fergund merkte het niet. Ver over de bossen keek hij en in zijn hart hoorde hij een stem: den koning dienen.

En reeds lang was de schildknaap bij de kromming van de vallei verdwenen, toen Fergund ontwaakte. Haastig liep hij naar zijn paard, maakte het los, slingerde zich op het oude beest en joeg het dwars over het land naar het huis van zijn vader.

(Wordt vervolgd).

P. v. d. Br., Langeweg. — Eindelijk krijg je antwoord op je vraag: Zijn aan de z.g., Verkennerrozenkrans dezelfde afdelen verbonden als aan de gewone rozenkrans?

Ik antwoord daarop beslist ontkennend. M.i. is dit radje, ook al is het van een kruisje voorzien, geen rozenkrans. Ik beschouw het meer als een aardigheid van de Fransen, dat overigens helemaal niet overeenstemt met wat wij onder rozenkrans verstaan, zoals deze door de katholieke Kerk sinds eeuwen als vaststaand is aangenomen. Houd dus je „echte rozenkrans” maar in je zak en in je handen.

E. v. R., Eindhoven. — Sympathiek, zeg. Ja, dat vind ik sympathiek. De reden dat Goudland met een paar blanco bladzijden verschijnt is inderdaad, dat er geen advertenties meer zijn. Ze waren er al een tijdje niet meer, de laatste nummers waren het maar „stoppers”. Ik hoop, dat je erin slaagt er enkele op te duikelen; de tarieven zal de administrateur je wel toezenden.

Je geeft de raad: Zegt U aan de verkenner: „Het gaat slecht met Goudland. Tot zolang krijgen jullie tijd, anders zetten we de zaak stop” is wel een radicaal middel. Maar zou het helpen? Ze weten het onderhand wel, ik heb er al zo dikwijls over geschreven; maar ik geloof, dat ze hun winterslaap doen en daarom dringt het niet tot hen door. Toch zou het er tenslotte van moeten komen. Jammer zou dat zijn, want wat de inhoud van het blad betreft mag ik niet

meer klagen over medewerking, hetgeen trouwens wel blijkt uit de inderdaad mooie bijdragen, die we reeds geplaatst hebben en die we nog voor volgende nummers hebben liggen. Er zijn verschillende medewerkers, die onder dienst zijn en die 's nachts tijdens wachtturen zitten te werken voor ons blad. Is dat niet schitterend?

Zeg, als je er niet in slaagt, advertenties voor ons op te duikelen, probeer er dan een hoop abonné te maken.

J. R. te Nijmegen. — De zeerverkennergroepen van de Kath. Verkenner zijn de volgende:

Groningen, St. Nicolaasgr., leider Siersema, W. de Witstraat. Amsterdam, Driekoningengroep, leider P. Fontaine, Lauriergracht 93.

Scheveningen, Driekoningengroep, leider C. Pauwels, Nw. Odijkstraat 41.

Rotterdam, Christoforusgroep, leider M. Kavelaars, Mattheuserlaan 219.

Haarlem, Christoforusgr., leider W. Pielage, J. v. Vlietstr. 76. Utrecht, Tetakwitastam, leider Oubaas Mulder, H. de Grootstraat 32.

Arnhem, Mig. Progroep, leider J. Max, Steenstraat 83, Den Helder, St. Nicolaasgroep, leider H. Moested, Juliana-park 1a.

HET KAN VERKEREN.

Bij een oefening voor E.H.B.O. had een Engelse yerkenner, die als gewonde dienst moest doen, het wat erg „echt” gemaakt. Met behulp van schapenbloed en grimeerstift had hij zich „zeer ernstig verwond”. Toen de Rode Kruishelpster, die haar examen moest afleggen, hem vond, schrok ze zo geweldig, dat ze van haar houtje ging. Waarna de yerkenner opstond en haar E.H.B.O. toepaste.

BRIEVEN AAN FRITS

BESTE FRITS.

Je vakantie zit er natuurlijk ook weer op en je hebt vaarwel gezegd aan het vrije genieten van sneeuw en ijs. Ja, nu heb je inderdaad „buitenleven” volop kunnen nemen. Slechts een enkele dag was het mis met het weer, maar voor de rest, prachtig!

Nu, met de aanvang van het nieuwe jaar, ben je weer met frisse moed aan de gang geslagen met je studie en toch ook met je verkennerleven? Natuurlijk mag je, zolang er ijs is, daarvan profiteren, maar klaar moet je zijn als P.L. wanneer dit achter de rug is en de gewone troep- en patrouille bijeenkomsten weer gauw beginnen. Je jongens verwachten nu iets van je over de tweede-klas-eisen.

Ik heb de nieuwe kaart van de tweede-klas-eisen voor me liggen. Daar staat als eerste eis: liturgie. Je haalt er je neus toch niet voor op als „te saai” of „te moeilijk?” Dat idee zet je dan maar uit je hoofd, het valt mee.

Ik ga je geen cursus hierin geven, dat moet je aalmoezenier maar opknappen. Maar wat je in het algemeen dient te weten wil ik je hier geven:

Je moet in hoofdlijnen de betekenis van de H. Mis d.w.z. van de voornaamste delen er van, kennen; de kleuren van de Misgewaden en wanneer deze gebruikt worden; misschien nog de indeling van het missaal en de betekenis van de gewaden die de priester onder de H. Mis aan heeft. Je zult zeggen: „maar dat gaat verder dan de eigenlijke eis. We komen in het insigne terecht”. Je hebt gelijk Frits. Dat was ook mijn bedoeling. Je hebt nu eens de kans deze eis als insigne af te werken. Je weet dan heel wat meer.

Ga met deze eis niet op eigen houtje beginnen. Of je aalmoezenier of de hopman moet jouw en de jongens daarin spoorwijs maken, om verkeerde verklaringen te voorkomen. Over de tweede eis: „Eerste Hulp”, praten wij niet. We hebben afgesproken dat je dat nagaat in Goudland waar geschreven wordt over het insigne ambulance.

Nummer drie is niet de meest geliefde eis onder jullie. Toch is dat jammer. Seinen is een mooie eis. Daar kun je in je vrije tijd heel wat mooie spelen mee doen. Het heeft ook wel degelijk nut tegenwoordig. Of heb je er nog niet van gehoord dat ook in ons land verkennerdienst doen als seiners en kustwachters, als helpers in 's lands dienst in deze moeilijke tijd? Dat kan in de toekomst misschien nog meer nodig worden. Het is gek dat hier, in de plaats waar ik schrijf, het seinen nogal geliefd is en bijna allen dit insigne gaan halen. Waar ligt dat verschil nu in? Ik weet het ook niet. Leert de Code te moeilijk aan? Nu dan wil ik je een heel gemakkelijk te leren code geven. Eerst volgen de letters met betekenis, daarna de uitleg.

a = Antōn	n = noorden
b = bokkenwāgen	o = oorlogsvloot
c = commandōbrug	p = per motorfiets
d = dorstvlēgel	q = quōlstdōrp in nōd
e = eend	r = revolver
f = feestgēnotēn	s = seinsleutel
g = grōotmōēdē	t = toon
h = huisbezittē	u = uniform
i = iemānd	v = vacantiēoord
j = jā, o zō mōoi	w = waarborgsom
k = kloostērpōort	x = zōndēr slagwōord
l = likdōornsnijdē	y = yōrker mōorkōp
m = mōtōr	z = zōelōckāffē

Je ziet hier dus achter iedere letter een woord staan en daarboven de seincode in morse-schrift. Let nu eens op, dan zie je dat iedere lettergreep waar een o in staat een streep krijgt en de andere lettergreep een punt. Alleen de letter x heeft geen eigen woord en daarom plaatste ik daar: „zonder slagwoord”.

Je leert nu dit alfabet met deze woorden van buiten. Niet allen ineens! Je hebt nu geen moeite meer met al die tegenstellingen van buiten te leren zoals dat vroeger geleerd werd van e i s h en t m o ch enz. Ga je nu seinen en je kent niet direct de code van een letter, dan denk je maar even aan het woord dat door die letter aangeduid wordt en de moeilijkheid is verdwenen. B.v. u = uniform. De twee eerste lettergrepen hebben geen o, dus 2 punten; de derde een streep omdat er een o in staat. Op de duur zie je bij iedere letter het woord automatisch voor je staan en dan heb je deze woorden niet veel meer nodig. „Zit” het er eenmaal in dan heb je zo nu en dan zo'n woordje maar meer nodig. Bij wat oefening zul je eens zien hoe snel dat aanleert. Maar niet in een dag alle letters met woorden willen leren en ook het seinen. Verdeel het alfabet in vier delen. Van ieder deel leer je eerst goed de sode en seint daarmee van voor naar achter, door elkaar, met woorden enz. Dan groep twee met één enz. en tenslotte het geheel. Neen, het „seinen” zelf is niet zo moeilijk. Meer moeite zul je hebben met opvangen. Daar is voor de seiner nauwkeurigheid, en bij de opvanger oplettendheid voor nodig.

Nou Frits pak je vlag en we gaan seinen. Ga eerst in de ruststand staan. De vlag houdt je dus samengetrokken met beide handen vast (fig. 1). Ik ga nu tegenover je staan om

je te controleren of je goed zwaait met de vlag. Daarom ga je nu eerst in seinstand staan. De vlag uitgerold schuin omhoog, boven de linkerschouder uitstekend. De handen komen voor het gezicht: de linkse onder en de rechtse boven. Fig. 2 geeft het duidelijk aan.

Nu ga je eerst maar eens een tijdje punten en strepen seinen. Het zwaaien met de vlag moet je eerst goed leren, dat kun je niet ineens. Je laat je handen nu op borsthoogte zakken

en dus ook de vlag, maar deze blijft in schuine stand staan. Je voeten een beetje uit elkaar zodat je rustig en gemakkelijk staat. Nu maak je op deze hoogte maar eens niets anders dan achten in de lucht. Om te beginnen flinke zwaaien. Je hebt dit nodig om later met het seinen de vlag altijd uitgerold of open te kunnen houden. Leer je dit eerst niet aan, dan slaat de vlag ieder ogenblik om je stok heen en komt er van het seinen weinig terecht. Na wat oefening zul je die draaien steeds kleiner en vlugger kunnen maken en gaan we over naar punten en strepen. Een streep is het zwaaien van de vlag vanuit de schuine ruststand naar rechts, iets onder het horizontale (fig. 3.); een punt vanuit dezelfde ruststand naar de andere zijde op dezelfde plaats (fig. 4). Niet vlug om te beginnen, dat komt vanzelf wel. Houd hieraan streng vast want anders krijg je op de duur een wilde slaan partij zó dat voor de opvanger geen punten en strepen meer uit elkaar te halen zijn. Je moet deze oefening niet al te lang achtereen volhouden. Alles met mate! Heb je dit alles goed vast, dan ga je letters seinen en vervolgens woorden. Tussen iedere letter moet je drie punten rusten en tussen ieder woord zes punten. Kun je reeds zinnen seinen, dan geef je het einde van een zin aan met de vlag door deze in de seinstand of vaardigheidsstand even goed zichtbaar omhoog te steken. Op andere dingen let je nu nog maar niet. Gaat het eenmaal vlotten, dan ga je het opvangen beoefenen en let je op de volgende punten:

De seiner moet **recht** tegenover de persoon staan, die het bericht op moet vangen. Je moet de opvanger duidelijk seinen, dus geen haperen met de vlag. De letters **zéker** nemen en mocht je dan nog een fout maken, dan geef je aan dat je de **laatste** letter opnieuw seint. Een goede **achtergrond** is nodig zó dat de vlag opvalt. Met een witte vlag tegen een wit gekalkte muur gaan staan is voor de opvanger onbegonnen werk. Je moet met je armen altijd zijwaarts van het lichaam zwaaien en niet van voor naar achteren bewegen.

Je wilt niet moe worden in je handen? Goed, laat dan het onderste van de stok rustig in je linkerhand zitten. Deze hand beweeg je niet. Met de rechterhand oefen je dan de zwaaien uit. Een beetje oefening daartoe is nodig.

Na iedere letter neem je weer duidelijk de ruststand aan en niet: sjouw maar door. Verhinder zoveel mogelijk dat iemand bij het seinen achter je staat, dat is hinderlijk voor de opnemer. Houd rekening met de wind. Met deze waarschuwingen kun je het wel doen. Het lijkt een hele lijst, maar velen van deze opmerkingen zullen je vanzelf als „vanzelfsprekend” gaan lijken.

Hier heb je in het kort wat je moet weten om als tweede-klasser een gewoon bericht zonder fouten te kunnen seinen en opvangen.

Heb je het seinen met de vlag eenmaal beet, dan kun je alle mogelijke variaties aanbrengen: de lamp, fluit, met de hoed of kousen. Je kunt er in het troephuis vele aardige spelletjes mee doen. B.v. met je kous: helemaal naar beneden schuiven en terug is een streep, half een punt; twee armen helemaal omhoog een streep, één omhoog een punt, op de rug: het woord uit enz.

In het donker kun je met lampen berichten doorgeven zover je wil. Wanneer je b.v. eens in een avondspel gewikkeld bent en je móét een bericht of waarschuwing aan je patrouille-leden doorgeven, waarvan de vijand niets mag weten of horen.

Kortom: altijd is deze kennis te gebruiken en op alle mogelijke manieren aan te wenden. Als je er eenmaal goed in zit weet ik zeker dat je er ambitie in krijgt en dat je nog wel het insigne wil gaan halen. Tegen die tijd schrijf je me maar om inlichtingen hierover wanneer Goudland je dat nog niet gegeven heeft.

Na afloop gooi je dan niet je vlag zo maar weg. Nee, die dient opgerold en weggelegd of gezet te worden. Je neemt daarvoor een der twee buitenste punten der vlag (de bovenste) vast en legt die neer op de schuin tegenoverliggende punt tegen de stok. De vlag wordt nu dus een driehoek. Rolt nu de vlag om de stok en steek de overblijvende slip tussen de opgerolde delen.

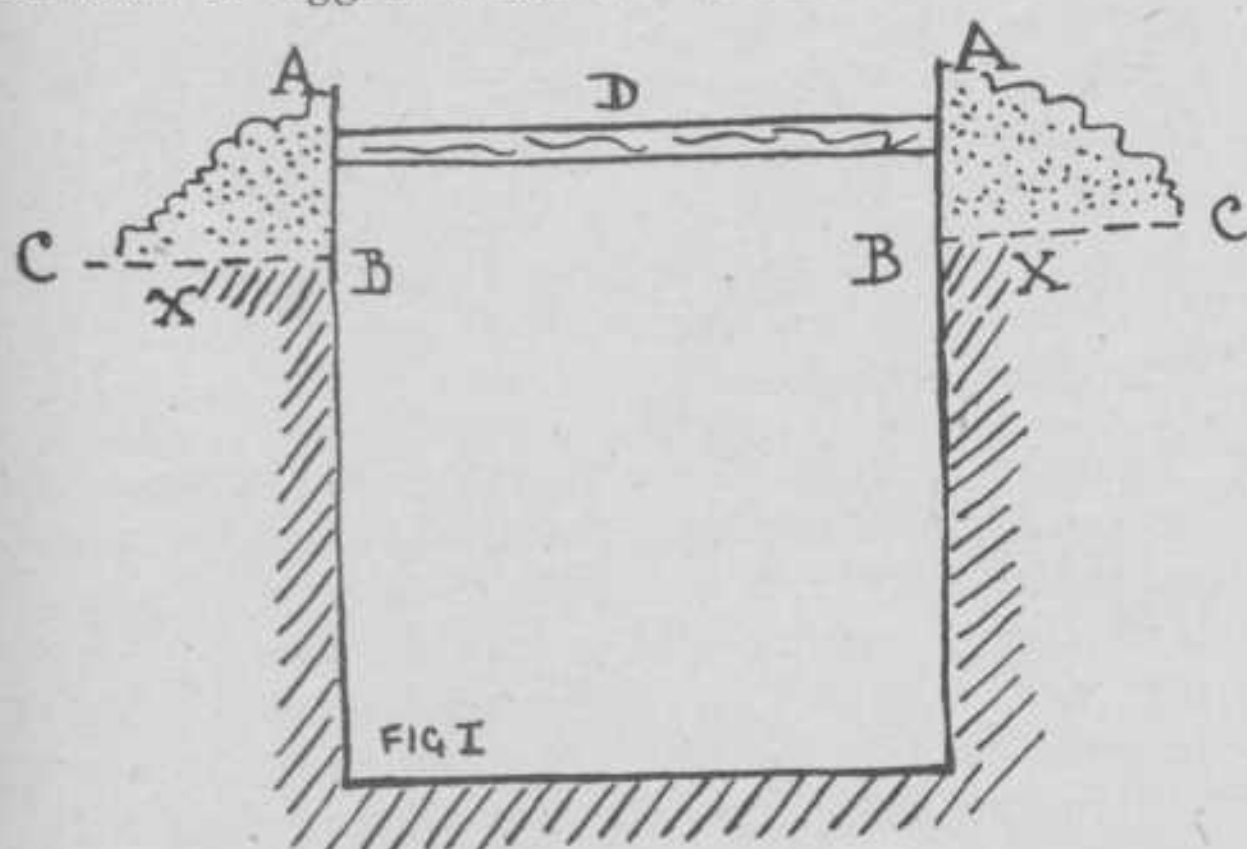
Nou Frits, voor enkele weken ben je hier zoet mee en de rest van je patrouille ook. Maar voor afwisseling ga ik door met de klas-eisen, dan kun je zo tussendoor eens iets anders nemen. Altijd hetzelfde gaat op de duur tegen staan en in een verkenners behoort levenslust te zitten, die z'n doel: Eerst-klasser worden, wil bereiken langs een prettige weg, vol afwisseling en avontuur en daarvoor komt wel zeker in aanmerking het spoorvolgen. Tot volgende keer en een stevige linker van H.H.

N.B. Het vrede-stelsel behandel ik niet, omdat je daar zo weinig nut van hebt. Leer je morse maar goed, dat geeft je het meeste plezier.

insigne LUCHTBESCHERMING

SCHUILKELDERS.

Voor het insigne L.B. wordt vereist: onder leiding van de leider een kelder of loopgraaf aan te kunnen leggen waarin je, ingeval je bij een bomaanval op straat loopt, kunt gaan schuilen. Het is onmogelijk voor jullie op eigen houtje zoiets aan te leggen. Maar de voornaamste bestand-

delen waaruit een schuilkelder en -loopgraaf bestaat, moet je kennen.

Eerst vertel ik je hoe je thuis een kelder tot schuilkelder in kunt richten.

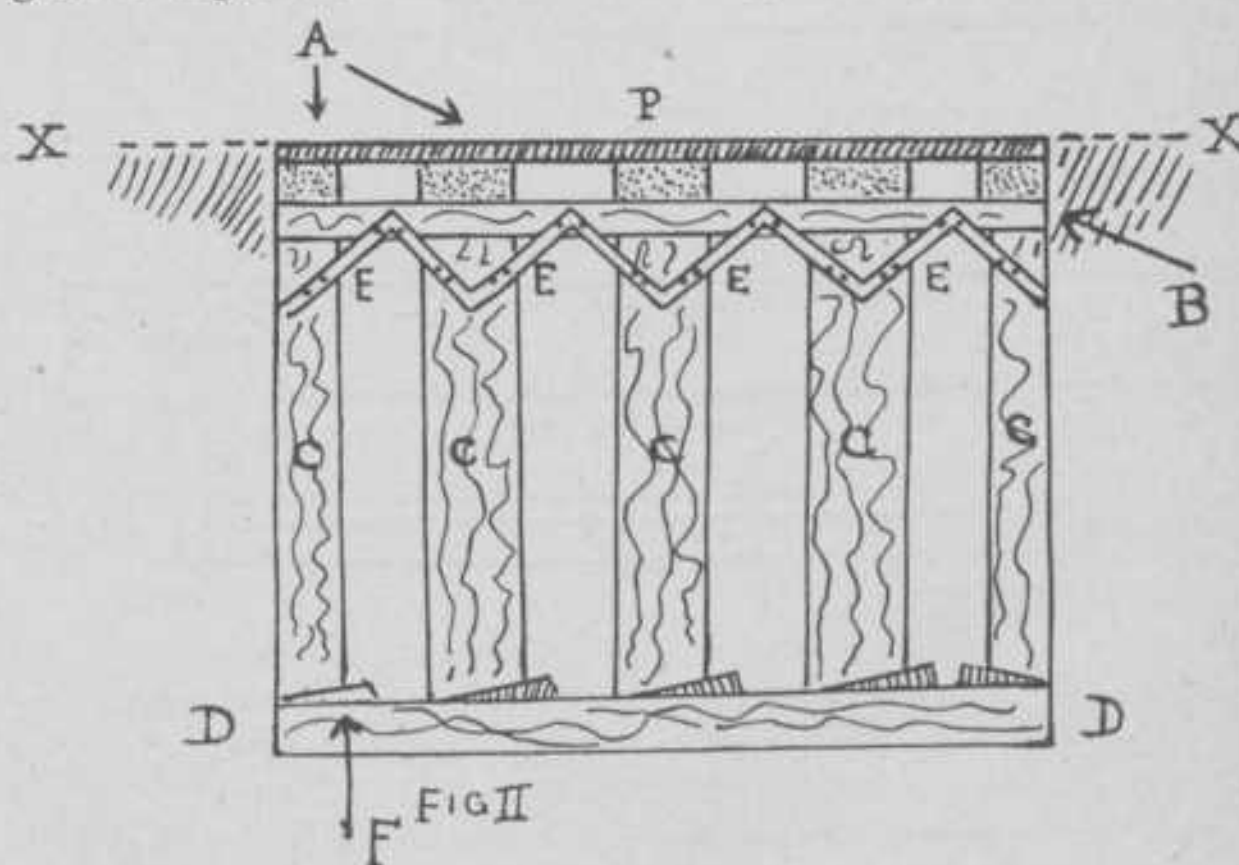
In fig. I zie je de diepte van een kelder die onder de grondlijn is gebouwd. De delen a b zijn de gedeelten van de kelderwanden boven de grond. Deze kelder is, om die boven de grond uitstekende wanden, reeds scherfvrij. Deze wanden doen dienst als bescherming tegen scherven zoals in hoofdstuk III is aangegeven. Valt nu een bom in huis, dan behoeven we scherven niet te vrezen, maar wel bestaat er gevaar dat de delen a b, door de luchtdruk en zuiging zullen instorten. Om dat te voorkomen plaats je op bepaalde afstanden tussen de bovengrondse delen stutpalen (d) en aan de zij-kanten een wal a c van de vereiste dikte naargelang het materiaal, dat je gebruikt. Het is heel eenvoudig. Deze kelder is niet voorzien van een kelderraam.

Nog makkelijker is een kelder gelijk met de grond-

lijn en met een kelderraam. Met scherven behoeft je hier ook geen rekening te houden, omdat heel de kelder onder de grond ligt. Alleen vraagt het kelderraam aparte verzorging.

Dit raam moet tegen scherven afgeschermd worden maar zó, dat het toch als nooduitgang kan gebruikt worden. Een eenvoudig systeem is: een plank er op leggen en een aarden wal er omheen van 75 cm. De beste methode is het echter niet. Beter is het rondom het kelderluik een bekisting aan te brengen of het luik op te vullen met kleine zandzakjes van 25 cm. Het ijzeren rooster wordt weggenomen en het keldergat opgevuld met deze zakjes, die wegens hun kleine afmetingen binnenlangs kunnen verwijderd worden. Stort de kelder door een voltreffer nog in, dan kun je de zakjes van binnenuit verwijderen en jezelf redden. Natuurlijk moet dit raampje ook gasvrij gemaakt worden, maar dat komt aanstonds. De geheel onder de grond liggende kelder moet nu nog instortingsvrij gemaakt worden en dat is geen flauw karwei.

In fig. II is p het plafond van de kelder die geheel in de grond ingebouwd is. Dit plafond moet nu geschraagd worden tot steun bij een instorting. We

plaatsen daartoe jukken onder de bestaande balkligging (a). Tegen deze balklaag komt nu een geschaafde balk (b), die tegen iedere a-balk moet aansluiten. Daartegen en onder iedere a-balk komen

de steunbalken c, die op de grond komen te staan. Bij zachte of slechte ondergrond moet op de grond ook eerst nog een balk komen te liggen (d). Deze laatste balken (c) behoeven niet geschaafd te zijn, ook d niet.

Op de grond (of op de grondbalk) worden onder de c-balken wiggen geslagen, zodat zij van boven klemvast tegen de b-balk komen te zitten.

Ontbreken in de kelder de a-balken, dan moet eerst tegen het plafond de b-balk gelegd worden. Eén zo'n balk volstaat dus niet. Minstens moeten die stutbalken tegen iedere wand staan, eveneens in het midden van de kelder. Is de kelder erg breed, dan kun je in het midden twee rijen plaatsen. Het beste is, hierin een architect te laten beslissen.

De wiggen (f) mogen niet met alle kracht onder de balken gedreven worden anders licht je het plafond er uit, want ze werken met ontzettende krachtsheffing. De c-balken mogen niet tegen de b-balken gespijkerd worden. We moeten dat met verankeringen en bouten doen zoals door e wordt aangegeven. Het beste is, dat aan weerskanten van de balken te doen. Dit noemt men een trillingsvrije verankering. Spijkers immers werken bij trillingen mee en laten los of gaan er mee uit wanneer de balken wegschuiven.

Gasvrij: zoals gezegd moet bij een gasaanval ook het kelderraam afgesloten kunnen worden, indien er dat in staat. Omdat we van het kelderluik een nooduitgang gemaakt hebben, moet dat „gasvrij

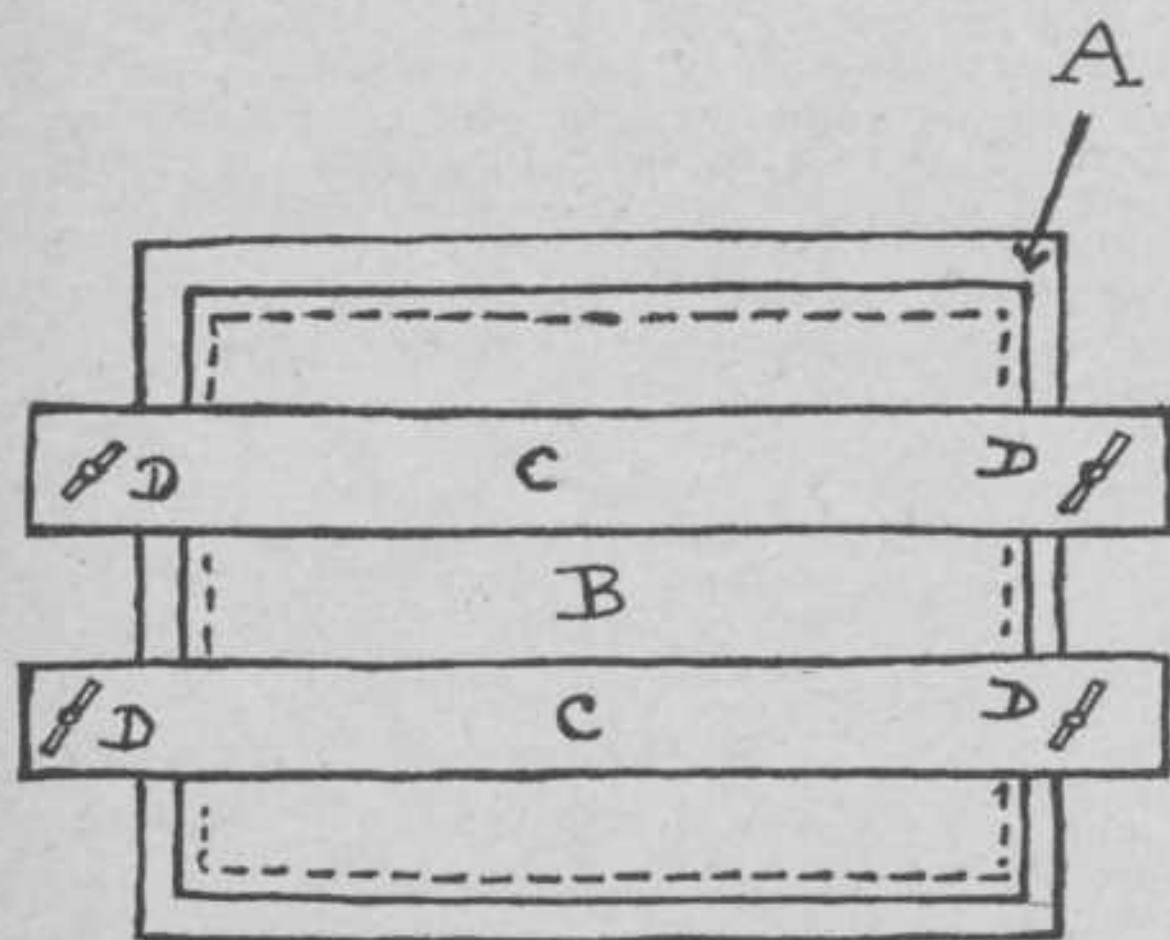

FIG. III

maken" aan de binnenkant, dus in de kelder gebeuren. Fig. III laat je zien hoe dat moet gebeuren. Tegen de muur, aan de binnenkant wordt de plank B geplaatst over de randen van de kelderluikopening. Onder de plank, tussen de muur en de plank, wordt een rubber slang a met ... (puntjes: de slang onder de plank doorlopend) gelegd. Over de plank komen de ijzeren banden c, die met de vleugel-

moeren d alles tegen de muur persen. Het kelderraam zal nu geen gas meer doorlaten wanneer de rubberslang er overal goed tussen zit.

Maar tegen gas moet je nog op de volgende dingen letten en dichtmaken: de spleten in de zoldering, wanneer die er in zitten. Je vult de spleten op met stopverf, die aangemaakt is met raapolie. Deze stopverf blijft zacht in tegenstelling met die stopverf, die met lijnolie is aangemaakt. Het laatste wordt hard en barst.

Over de stopverf plak je papier, opdat de stopverf er niet uitvalt. Over het geheel smeer je een laag verf.

Scheuren in muren en vloeren moet je dicht maken. De deur eist zo gewenst een aparte verzorging, hoewel het niet strikt nodig is en de deur uit zichzelf reeds goed sluit. Wil je het tóch doen, dan werk je ook hier met een rubberslang. Maar nu opgepast, anders wring je de deur uit haar hengsels.

De opening naar de kelder bestaat uit een deurvlak en het kozijn waar de deur in sluit. Een $1\frac{1}{2}$ cm. van het kozijn breng je aan vier zijden een geschaafd tuinlatje aan. Tegen de deur, op afstand van de binnenlijst van het kozijn op vier zijden der deur breng je gummislang aan. De deur kan nu goed dicht. De gewone deurknop is niet voldoende om de deur dicht te klemmen. Je gebruikt daarvoor een schuine grendel.

Wanneer er in de deur een ruitje zit, moet er aan de buitenkant een stuk karton of triplex plaatje tegenaan gebracht worden. Doe je dat aan de binnenkant, en het glas gaat stuk, dan kun je dat niet zien en kan het gas binnenkomen zonder dat je weet waar vandaan. Zó is de kelder nu veilig buiten een voltreffer. Maar het kan gebeuren, dat je daar een uur of twee of langer in door zult moeten brengen. Je moet in de kelder dus neerzetten wat je daar zoal nodig kunt hebben. In het kort opgesomd zijn dat: zittingen, een ligbed voor zieken of oude mensen, een tafel, electrisch licht en noodverlichting bestaande uit een goede zaklantaarn. Je moet electrisch licht hebben, omdat geen zuurstof mag verbruikt worden ten koste van de mensen. Verbandmateriaal, mondvoorraad en drinken, spelen om de kalmte te bewaren en zo overvloedig zuurstofverbruik tegen te gaan. Je weet immers, dat iemand die gejaagd is en angstig, sneller ademhaalt en meer zuurstof nodig heeft dan in zijn gewone doen. Dan heb je ook nodig een nood-closet.

Is dat alles aanwezig, en is alles goed in orde, blijf dan kalm en rustig bij een aanval. Zeker, je kunt in spanning zitten te wachten of er soms een voltreffer binnen zal komen zeilen. Maar op slot van rekening heeft God ons leven in handen en op Hem mogen we ook dan vertrouwen.

EIGEN BLADZIJDE

ENSCHEDÉ. - Oliebollendag voor Finland.

In Enschedé werd in Januari een oliebolendag gehouden voor het Finse Rode Kruis en de verkennerstroepen hebben er een werkzaam aandeel in gehad. We ontvingen twee verslagen erover, waaruit we hier enkele stukken laten volgen:

„Ook Enschedé heeft niet ten achter gestaan om een steentje bij te dragen ten behoeve van het Finse Rode Kruis. Vrijdag 19 Januari hadden we ereraad bij onzen p.l. De hoptman had de opdracht gegeven, dat wij er twee Zaterdag op uit zouden moeten gaan om een oliebolendag te organiseren. Zaterdag 20 Januari trokken we er, twee aan twee, op uit om huis aan huis in de toegewezen wijken de mensen te gaan overhalen oliebollen te bestellen. De Zaterdag er op zouden deze dan worden bezorgd. Op de eigenlijke oliebolendag heeft heel Enschedé oliebollen moeten eten. Van 2 tot 9 uur zijn we in de weer geweest om alles te bezorgen en zoveel mogelijk te verkopen. Dat de oliebolendag goed geslaagd is blijkt wel hieruit, dat de opbrengst ruim vijf duizend gulden heeft bedragen.

A. B.
J. Wiggers.

A.P.L. Spechten, St. Henricusgroep.
Hert 4, Don Boscogroep.

ULICOTEN. - Toen ons prinsesje jarig was.

't Kon niet mooier treffen: precies op Woensdag, we konden het dus met de Horde echt vieren. Op ster- en insignewerk zijn ze bij ons dol, daarom 't fijnste eerst voor de dag gehaald. We hadden eieren, melk, bloem en suiker en we gingen aan de slag. Ik moet nog zeggen, dat alleen de tweede ster welpen zwoegden. De eerste ster bleef met Baghera en Raksha in 't hordehol.

Toen de kachel al een tijd omringd bleef door handige jongens en we al een schaal vol eierkoekjes gebakken hadden, kwam een ijlode met de vraag, of Hunne Koninklijke Hoogheden Prinses Juliana, Prins Bernhard en Prinsesje Beatrix op visite mochten komen.

Wij, blij en niet minder nieuwsgierig, vonden 't natuurlijk direct goed. We bakten nog vlug wat extra kleine koekjes voor 't jarige prinsesje en ruimden de grootste rommel wat op, want we hoorden de stoet al komen.

Prins Bernhard was in Verkennersuniform en salueerde. Beatrixje aan de hand van Juliana, keek nieuwsgierig rond. De hofdames en de rest van het gevolg praatte samen als echte vreemdelingen. Beatrixje kreeg de voornaamste plaats aan tafel en 't was leuk om te zien hoe bezorgd Juliana en Bernhard voor haar waren.

Welpen schonken thee en het prinsesje had er ook graag suiker in. Toen alles op was hebben we het Wilhelmus heel plechtig gezongen. Daarna vertrok de Koninklijke familie met hun schitterend uitgedost gevolg.

Petrus Donders Horde.

VENLO. - Een winter-picnic.

Een vijftal verkenners van de Frassatigroep Venlo vertrokken om 9.30 u. per fiets naar de heide om een dagje in de natuur door te brengen. Om tien uur kwamen we daar aan en gingen ons terrein inspecteren. Eerst de houten hut: natuurlijk gesloten, we probeerden de ramen te forceren, wat ons niet gelukte. Toen naar de pomp, deze was, zoals we

verwacht hadden, bevroren. Nu waren we verplicht water te halen op een boerderij, die een paar honderd meter van ons verwijderd was. Eerst gingen we de tenten opbouwen, maar de grond was te hard om er pennen in te slaan, zodoende moesten we touwen spannen naar de dichtstbijzijnde bomen, dat was pl.m. 10 meter afstand.

Toen we dan eindelijk de tenten hadden staan, gingen de koks voor 't eten zorgen. Precies half een Venlose tijd, gingen we eten. 't Smaakte ons best. Bij 't omwassen vroor 't water aan borden en ketels vast, zodat we genoodzaakt waren ze bij de primus te ontdooien.

Om half twee gingen we enkel spelletjes doen om warm te worden, want we waren reeds aardig op weg naar 100° onder nul. Om 3 uur vertrokken de koks om voor het eten te zorgen. Toen ze dan weer bij de boerderij aankwamen, om water te halen, zei de boerin: „Nou mot ge neet blieve zanikke.” Wat nu gedaan? Helemaal naar het Mgr. Mutsaersoord? Er zat niets anders op, dus we gingen vragen en kregen water.

Goed half vier zaten we rond de primus onze boterhammen te verorberen met heerlijke thee, we bleven nog even gezellig bij elkaar zitten en gingen toen opruimen en naar huis. Maar dit was eerder gezegd dan gedaan. Bij een van ons sprong de ventiel uit de band, en was niet meer te vinden. Bij een ander liep de ketting van het kamwiel, had er natuurlijk een kettingkast om en in de barre kou konden we deze er onmogelijk opleggen. Spoedig hadden we de oplossing gevonden, we gaven den bewuste een zetje, dat hij van de berg vloog, met veel geluk enkele barricades passeerde om bij schrijver van dit stuk de zaak te herstellen.

Zo is onze picnic geëindigd, het begon met tegenslagen en eindigde met tegenslagen, waaruit velen van de lezers de conclusie zouden trekken, dat het een vervelende picnic geweest is. Maar juist de picnics, hikes en kampen zijn de bevorderaars van de broederschap, van het elkaar leren verdragen. Zouden we alleen dit bereikt hebben, dan hadden we al héél, héél veel bereikt.

P.L. C.

Een droom.

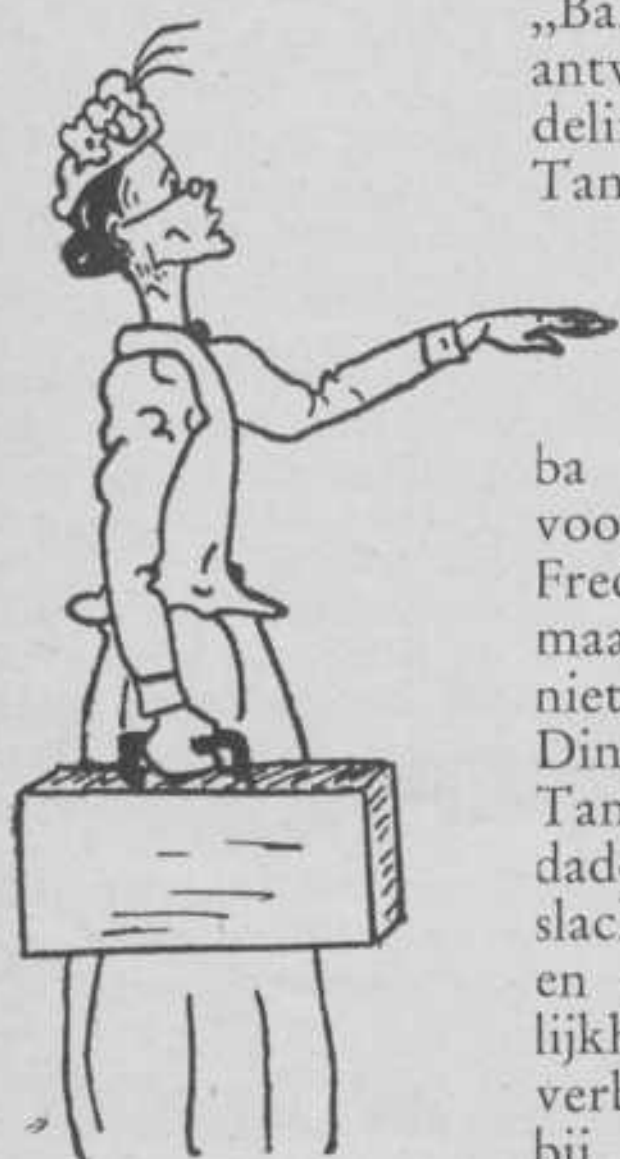
Ik droomde. Ik zag een grote man, met een oud, maar wilskrachtig gezicht. Hij was gekleed in verkennersuniform en stond op een verhoging. In zijn hand had hij een boek: „Het Verkennen voor Jongens” las ik. Zijn rechter wijsvinger wees op enkele woorden. Ik keek geïnteresseerd toe en las: „Een verkenner rookt niet”. Plotseling viel het me op, dat er een uitdrukking van droefheid op dat vriendelijke gelaat lag. Geen wonder, een eindeloze stoet jongens, evenals hij in verkennerskleding, trok voorbij EN ZIJ ROOKTEN! Het was den man aan te zien, dat hij het verschrikkelijk vond.

... ..
Het is ook werkelijk treurig, dat zo vele jongens, die zich Verkenner noemen, het roken niet kunnen laten, terwijl B.P. zelf, de stichter van onze Beweging, in zijn handboek zegt: „Een verkenner rookt niet”. Als er in onze Beweging niet van die punten waren, die wilskracht eisen, wat was hij dan waard! Dan was het een leuk spelletje, zonder meer. En wat moeten buitenstaanders wel denken, als zij die uitspraak van B.P. eens vergelijken met de handelwijze van verkenners uit hun omgeving? Dat mag zo niet langer! Dat moeten wij zo gauw mogelijk verbeteren!

Reiger.

FREDDY DE VERSCHRIKKELIJKE.

„Tante Coba komt logeren”. „Bah”, was dadelijk Freddy's antwoord op vaders mededeling.

Tante Coba, lang-broodmager-spits van neus, en met een trilhoedje op haar komkommervormig hoofd. Tante Coba bedilzuchtig en lastig, vooral voor kleine jongens. Freddy vond het vreselijk, maar er viel natuurlijk toch niets aan te veranderen. Dinsdags al deed de beminde Tante haar intrede en ook dadelijk werd Freddy het slachtoffer voor de vele op en aanmerkingen en hatelijkheden. Tot vaders grote verbazing zweeg zijn zoon bij iedere „aanval”, geen brutaal woord kwam over

zijn lippen. Maar inwendig zon hij op wraak! Toen ontdekte hij in een heel klein winkeltje iets „om het Tante Coba betaald te zetten”. Het was een heel dun gummi slangetje met aan de ene kant een blaasje en aan de andere kant een knijpbal om lucht in het blaasje te pompen.... in het blaasje dat je in alle stilte onder een soepbord moest verstoppen en dan.... knijpen op de bol.... dan... dan... Freddy gnoof van de voorpret!

Het werd Zondag. — Mooi aangedaan zat Tante Coba aan tafel. Freddy zat keurig naast haar. Niemand had erg in de plooi van het tafelkleed, waar het dunne gummislangetje onder door liep! Na het bidden smulde Tante gretig van een heerlijk bordje tomatensoep.... „Floep” wipte plotseling haar bord. Ze schrok, keek dadelijk naar Freddy, nee, hij had haar toch geen duw gegeven, at rustig zijn soep, ja, ja, haar wijze lessen hadden al wel enige invloed gehad op dat onhandelbaar jongmens”, dacht Tante vol trots tussen alle schrikbedrijven door. Haar ene hand klemde zij om de rand van

het bord en at weer verder. Maar al pratende nu en dan, liet ze het dansbord los. Nauwelijks was dit gebeurd of „floep-floep, wild danste Tante's bord weer op en neer. Van schrik viel haar lepel uit de hand, en spatten vieze vlekken op haar japon. Allemaal staarden ze verbaasd naar Tante. Wat mankeerde haar? Was ze onwel? Koortsig misschien? Spierwit en met trillende lippen zat Tante Coba daar.... ze keek als of ze geheimzinnige kwelduiveltjes zag ronddolen door de kamer.... „Freddy, haal eens even een doek met wat lauw water om Tante's japon uit te vlekken”, vroeg Moeder vriendelijk. Freddy, arme Freddy, ongeluksvogel!!!

Hij moest nu wel opstaan, dorst niet tegen te prutelen.... maar toen ontdekte Tante's alziend oog dadelijk de gummiknijpbal, die nu uitdagend onder het tafelkleed uitbengelde. Vol triomf, haast met wilde vreugde, trok zij de dansgeest van het soepbord te voorschijn.

Vader begreep nu plotseling Freddy's geduldig gedragen lijden en stilzwijgen tegenover Tante Coba in de vorige dagen. De rakker, hoe kreeg hij het verzonnen. Maar deze keer had vader geweldig veel moeite om niet hardop in lachen uit te barsten over de wraakneming tegen Tante Coba van Freddy de Verschrikkelijke....

DAAF trapte zo hard als hij misschien nog nooit vooruit gestoven was op zijn fiets. Piepend remde hij bij de overweg, vroeg hijgend naar de vrachtwagen. De baanwachter wist nergens van „ik heb wel iets anders te doen”, bromde de man. „Dan maar naar de brug”, besloot de verkenner en na even tegen zijn hoed gegroet te hebben, stapte hij op en stootte weer verder.

Na vijf minuten kwam de brug in zicht, Daaf kreeg weer hoop en ging beleefd naar de bruggewacht toe en deed opnieuw het verhaal. „Nee, nee, ik kan me niets van herinneren manneke”, schudde hij, zijn pijp nog eens extra tussen de tanden klemmend „er is nu weinig scheepvaart, dus ook weinig oponthoud aan de weg”. Maar het was de aflossende schildwacht van de brug die hem aanriep, omdat

hij Daafs verhaal gedeeltelijk had opgevangen.

„Wou jij die wagen per fiets inhalen.... of.... weet jij er soms meer van?”

Onderzoekend keek hij de verkenner aan, „wou jij als goede daad dat politiezaakje van die gestolen auto oplossen? Tjonge nog an toe, dan heb je nog al....” „Gestolen auto?” riep Daaf verbaasd, „ik weet niets van een diefstal af, waar hebt U het toch over, ik zoek alleen mijn vriendje, dat achterop een vrachtwagen geklommen is, en waar ze bij hem thuis natuurlijk erg ongerust over zijn...” „Hmmm” deed de soldaat, „heb jij die auto gezien waar dat jochie op zat?” „Tja, heel, heel vluchtig maar” en Daaf vertelde nauwkeurig wat hij er van wist. „Nou”, zei de soldaat plotseling heel ernstig, „dan zul jij niet zo gemakkelijk je vriendje terug vinden, want — volgens jouw verhaal — zit hij dan op de gestolen vrachtauto, waar de radio een extra politiebericht over uitgezonden heeft. „Daaf werd bleek van schrik en zuchtte: „Dicky, Dicky, wat ben je begonnen?” De soldaat besprak het geval even met de schildwacht, die hij af kwam lossen. „Hij heeft er ook niets van gezien”, kwam hij naar de verkenner terug, „maar als ik jou was, ging ik met dat zaakje ook naar de politie”.

„Vriendelijk bedankt hoor”, stamelde het verken-netje en heel langzaam, ja, een beetje moedeloos haast, koos Daaf de richting van het stadje, op zoek naar een politiepost, want hij voelde, dat hij nu niet alleen zijn speurtocht kon en mocht doorzetten.... De Inspecteur keek bedenkelijk toen hij Dicky's vlucht had gehoord en waarschijnlijk nog wel op een gestolen voertuig, waar zou zo'n kereltje terecht komen.... dit werd een dubbel moeilijke opsporing.... „Ik zal eerst de familie van de vluchteling nog opbellen en dan alles in het werk stellen om je vriendje veilig en vlug terug te brengen, door jouw speurtocht heb je ons tenminste al een heel eind op dreef geholpen, verkenner, je hebt je ogen leren gebruiken, en dat is veel waard”. „Ja, ja, hakkelde Daaf, „maar wat kan ik nu nog doen?” „Niet veel, beste kerel”, zei de inspecteur ernstig, doorkruis de omstreken en waarschuw nog....” en dit zeggende gaf hij Daaf een lijstje adressen. „Kom dan straks nog eens even horen, misschien, ik hoop het voor jou, hebben we dan al enig nieuws over Dicky”.

„Bedankt hoor, voor alles”, zei Daaf hartelijk en met een beetje meer moed weer, verliet hij het bureau.

6de HOOFDSTUK: De reddende lantaarn.

„Een zaklantaarn”. Dicky kon zijn ogen haast niet geloven. „Een zaklantaarn!” Nu kon hij heel voorzichtig zijn gevangenis eens iets beter onderzoeken. Toen alles werkelijk veilig bleef, knipte hij eventjes de lantaarn aan, zag de auto en nam alles nauwkeurig op. Want, al was Dicky geen welp, toch

hield hij geweldig van „ontdekkingen”. „Als ik eens kon ontvluchten”, flitste het door zijn hoofd, „dan zou ik toch eigenlijk het „echte” nummer van deze wagen te weten moeten komen, zou dat misschien nog tussen de rommel liggen???” Juist wilde hij, staande op een kist, en naar op zoek gaan, toen hij in de verte stemmen meende te horen, die dichterbij kwamen. Bang lawaai te maken, stapte hij uiterst voorzichtig van de kist, ging op zijn tenen naar de kast, sloot behoedzaam de deur, en nauwelijks was hij er mee klaar of de twee mannen kwamen de garage weer in. „Wat een pech”, bromde Dicky, „zo zal ik hier wel nooit weg komen”. „Dat nummerbord”, hoorde hij Kobus zeggen, „dat moeten wij zo gauw mogelijk uit de wereld helpen, zo'n ding zou ons vroeg of laat lelijk kunnen verraden”. „Ja”, antwoordde de chauffeur, „het moet nog achter in de wagen liggen” en haastig doorzocht hij de lading. „Het is weg” en woest vloekte hij bij die ontdekking. „Verloren, ezel?” vroeg Kobus giftig. „Dat zal wel, dacht je soms dat ik het onderweg opgegeten had of sterke tanden te krijgen”. Dicky luisterde in uiterste spanning. Het nummerbord kwijt.... Toen opeens herinnerde hij zich dat hij bij een scherpe bocht iets had horen rinkelen.... dat was dan vast en zeker het bewuste nummerbord geweest.... (Wordt vervolgd).

CHIL DE WOUW SCHRIJFT.

BESTE Welpenbroertjes,

Maart roert zijn staart!” zegt een oud spreekwoord. Wie weet wat voor „heerlijk” weer ons te wachten staat! Maar misschien valt het nog wel mee. In ieder geval wordt het hoog tijd dat we geweldig goed ons wolvenogen open zetten en speuren of er nergens 'n klein, „lente teken” is te ontdekken. Een sneeuwklompje, wat later een crocus, misschien die heldhaftig de kou getrotseerd heeft, tja.... en wat de wilgenkatjes betreft, daar is natuurlijk ook afwachten de boodschap. Het zal een late lente zijn. Schrijf daarom heel nauwkeurig in je nest-logboek de verschillende lente-vondsten met de datum erbij. Je kunt die dan volgend jaar weer vergelijken. En als je over heel veel jaren nog eens over deze barre winter vertelt, kun je je schrift als bewijsstuk laten zien!

Ik hoop wolvenbroeders, wanneer ik weer over de uitgestrekte rimboe's vlieg, dat ik dan eindelijk weer in de diepe verte welpen zal zien jagen, ren-

nen, buitelen, welpen op jacht, blij weer een frisse neus te kunnen halen buiten, ver van de stad, ver van je hordehol waar je noodgedwongen deze winter meer tijd moest doorbrengen dan op je jachtterrein.... Zoek zo gauw en zoveel mogelijk de natuur op, ook daar kun je seinen, knopen leggen, hinken, balgooien en je terdege oefenen voor sterren en insigne's. Nergens is het immers beter jagen voor een welp dan in de grote wijde rimboe, waar O. L. Heer zoveel moois heeft gemaakt, ook om er jullie, beste wolvenbroeders, volop van te laten genieten. Ik wens je een zonnige lente-jacht toe. Goed Spoor! Je vriend: **CHIL DE WOUW.**

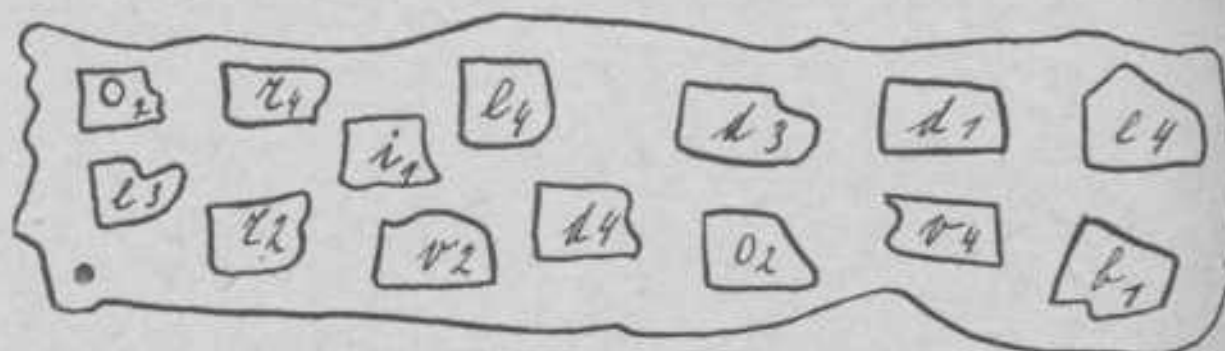
INSIGNE: VERZAMELAAR.

VOOR alle insigne's kun je je al wat oefenen, zelfs al blinkt de 2de ster nog niet op je pet, maar het insigne Verzamelaar is juist iets waar je tijdig eens diep over kunt nadenken. Want.... je moet kiezen **WAT** je wilt gaan verzamelen. Het moet niet te gemakkelijk zijn, voor een welp moet zo'n verzameling iets zijn of worden, waar hij wat van leert. Ook is het de bedoeling van Baden-Powell niet geweest dat je na drie maanden ijverig werken heel de verzameling maar weer in een hoek gooit, wanneer je het insigne op je mouw hebt genaaid. Nee, dan juist is er ook nog de welpenwet, die je toeroept: houd vol, zet door. Een postzegelverzamelaar mag gerust eens even hulp vragen. Hoe hij nu precies zijn album in elkaar moet zetten, welke postzegels de oudste zijn van een land, hoe de volgorde is, want dat kan voor de vreemde landen nog wel eens een moeilijkheid opleveren. Het inplakken en de lijsten achterin je boek, verzorg je natuurlijk dan weer zelf. Een gescheurde postzegel heeft geen waarde, geef die dus geen plaats in je album. Wees ook altijd erg voorzichtig met het opplakken, daar kun je het beste kleine stukjes gom papier voor gebruiken, of dunne reepjes wit papier waar je een likje gluton op doet.... nooit een postzegel helemaal vastplakken, bij ruilen of later overplakken in een groter album zou je zo'n dun dingetje dan zeker scheuren. Maar er zijn nog massa's andere

verzamelingen in elkaar te steken, bijvoorbeeld: gedroogde bloemen en bladeren, veren, stenen, foto's uit kranten over dieren, vliegtuigen, beroemde personen, paddestoelen, tekenverhaaltjes, waar je nog leuke boeken van maakt voor kleinere broertjes of zieke kinderen. Een verzameling van Verkade's plaatjes in een album is interessant, maar **TELT NIET** voor het insigne, omdat je dit niet **ZELF** bij elkaar zoekt en omdat het album kant en klaar is, met naamlijsten, bladzijden, enz. En nu aan de slag, wolvenbroeders, en verzin steeds iets nieuws!

DE SNIPPERS UIT DE PRULLEMAND.

DE Goudland-Oude Wolf had jullie nog iets willen zeggen. Maar helaas.... In een verstrooide bui verscheurde Akela het bericht en zwierven er 14 losse letters in de grote prullemant. Zouden

jullie nu zelf uit kunnen zoeken wat die boodschap was? Even zal ik jullie nog iets verklappen. Onder alle letters staat een cijfer, leg nu alle letters waar het zelfde cijfer onder is gekrabbeld, bij elkaar, maak daar de woorden van, en klaar is dan ook het bericht. Allo, allemaal nu op zoek.... en vergeet de opdracht niet uit te voeren. Volgende keer komt de oplossing in Goudland.

EEN WONDER-EI???

ONTHOUD dit kunstje zovast tegen de Paas-eieren-tijd!

Je kunt een ei op de punt laten staan zonder dat het breekt.

Neem een vers ei, schud er goed mee opdat „de inhoud” flink door elkaar gemengd wordt. Zet het ei nu op de punt, maar houd het nog even vast, laat het daarna los, en het ei staat „alleen”. Hoe dat kan? Wel de dooier is zwaarder dan het eiwit en is dus langzamerhand naar de punt gezakt en vormt zo het tegenwicht. Voorzichtig proberen, want de eieren zijn duur.

Spreek met je moeder dit jaar ook eens af dat jij haar helpen zult om de Paas-eieren te schilderen, dat is heus niet zo moeilijk. Als de verf op het ei goed droog is, wrijf het ei dan in met een stukje spekwort, dan glimt het mooi. Deze manier is goedkoper dan vernis.... en het plakt en kleeft niet zolang.

Prijswijzigingen

SCHOENEN.	Padvindersschoenen Merk Jamboree, Maat 32/35 .. f	6.50
	36/39	7.50
	40/48	8.95
MAATKLEDING.	Prijzen op aanvraag.	
DEKENS,	150 x 200, 1e kwaliteit, zuiver wol	9.90
JUTTE,	200 cM. breed, per Meter	0.95
KAMPSCHOPPEN,		1.15
	(De extra zware kwaliteit is niet meer leverbaar).	
KOOKROOSTERS,	4 - delig	0.95
	5 - delig	1.10
MESSEN,	Schedemessen, klein model voor Leidsters.	
	Hertshoorn-heft ..	1.50
RUGZAKKEN,	Rugzak met metalen frame, klein model. No. 203 ..	6.90
	Idem, groot model No. 201 ..	10.50
	Idem No. 204 ..	12.50
	Idem, extra groot model met vetersluiting No. 202 ..	18.75
VLAGGEN,	Fietsvlaggen voor Welpen	0.26
	Fietsvlaggen voor Verkenners	0.37
	Patrouille-vlaggen	0.65
	Seinvlaggen Morse, Wit met blauwe baan	0.70
	Idem, blauw met witte baan	0.80
	Vreede-vlaggen, 30 x 30 per paar	0.65
	Idem, 45 x 45 per paar	0.95
	Vlaggestokken, 2-delig	2.75
WASBLIKKEN,	Blik	0.19
ZEEPDOZEN,	Aluminium, met scharnierend deksel	0.25
KEUKEN- EN EETTAFELAFDAKEN.		
	(Wit materiaal). Afmetingen 2 x 2 Meter	5.50
	3 x 3 Meter	11.50
	3 x 4½ Meter, gewijzigd model	17.50

ZIE OOK ONZE VOORGAANDE PRIJSWIJZIGINGEN.

NIEUW	MET OPEN OOG EN OOR, door Elsa Molijn, ingenaaid ..	1.25
	gebonden ..	1.90
	REGELS VOOR HET SPEL VAN VERKENNEN	
	nieuwe uitgave ..	0.50
	porto ..	0.05

DE Scout Shop

ALEXANDERSTRAAT 20 DEN HAAG - TELEFOON 112088 - GIRO 34338

